Midnattsropet

Nr 15–16 · årg. 16 · pris 3:75

Maranata • Du vår Herre kom!

Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom. Men åt alla dem som tog emot honom gav han makt att bli Guds barn.

Julen 1976

Vi önskar alla läsare

En God Jul och ett Gott Nyt År

Nåd och frid från Jesus

Midnattsropet
red. och exp.

En stor glädje skall vederfaras allt folket

Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder. I den förgångna tiden har han låtit Sebulons och Naftalis land vara ringa aktat, men i framtiden skall han låta det komma till ära, trakten utmed Havsvägen, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas område.

Det folk som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart.

Jes. 9:1—2

✶

Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara:

Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste.

Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron . . .

Jes. 9:6—7

✶

Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag!

Luk. 2:14

✶

Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren.

Luk. 2:10—11

✶

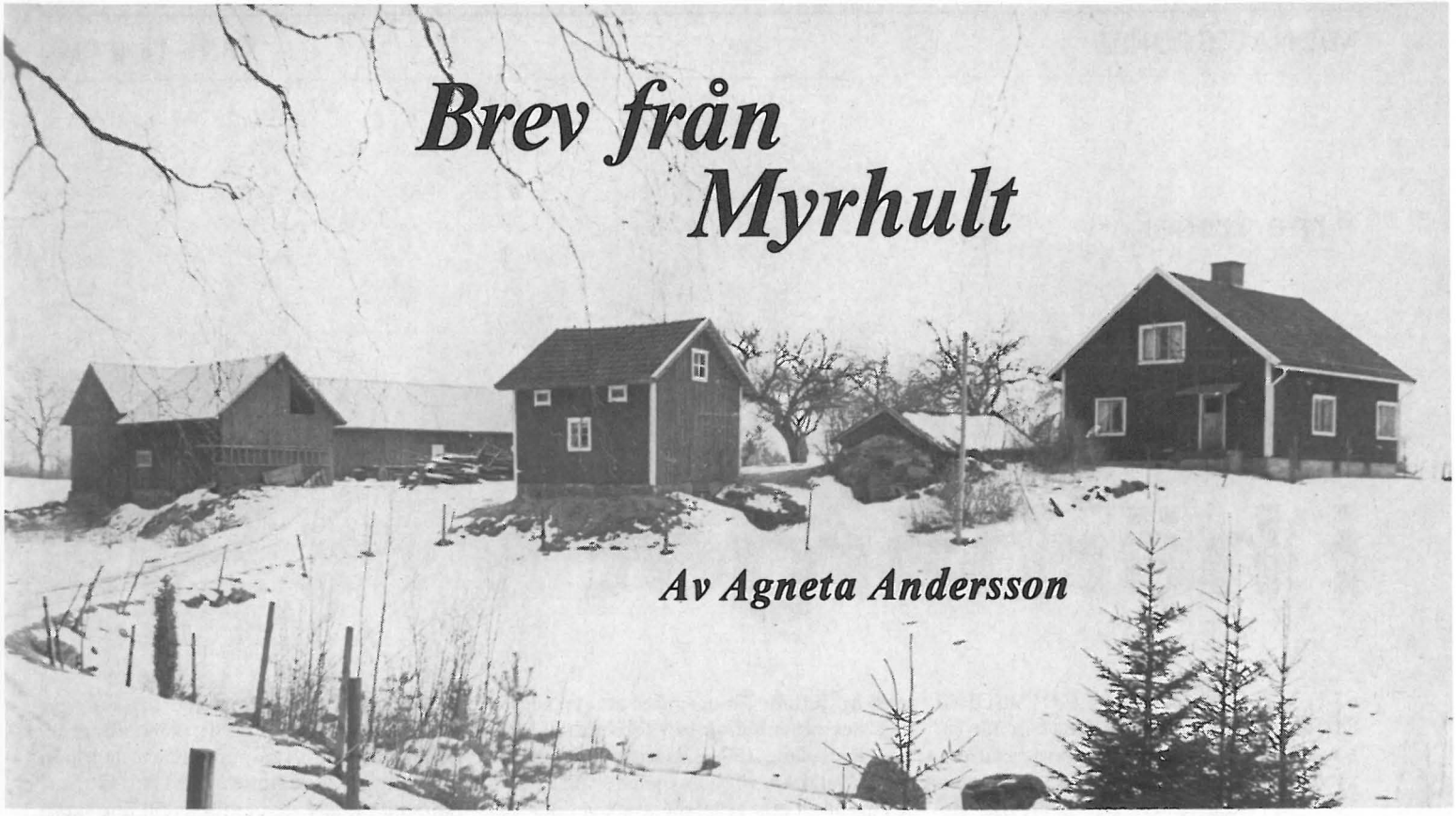
Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning.

Joh. 1:14

✶

Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl om I akten därpå såsom på ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan.

2 Petr. 1:19

Brev från Myrhult

Av Agneta Andersson

Sent i det kolsvarta mörkret tisdagkväll kom Ulla Näsholm och jag fram till Myrhult. I ljuset från stallet kunde vi se Gustaf som höll på att ordna med oxar och hästar för natten.

Vi var väldigt nyfikna på hur stort fölet hade blivit, så vi gick in i stallet vi också. Där mötte oss tre par stora ögon som blickade frågande mot oss. Fölet var nästan lika stort som mamman.

Ulla och jag hade fått den förmånen att komma ned till Myrhult och byta av Gustaf från arbetet så att han kunde vara med i Stockholm under bibelskolan.

När vi senare satt vid kaffebordet, kom frågor om hur djuren skulle skötas. Vi stadsbor är ju inte så vana vid sådana göromål. Vi trodde Gustaf skämtade när han sa att det inte räckte med en "kopp" vatten. Vi tänkte naturligtvis på en vanlig kaffekopp.

Nu skulle vi koppla av från storstadsstressen och ha det lugnt och skönt. Men det hann inte gå många timmar förrän rastlösheten smög sig på. — Vad skall vi göra nu? Gå till affären och handla jäst till bakning?

Vi gjorde så och tog samtidigt med oss pepparkakor. Tänkte det kunde vara roligt att hälsa på i Myrhults bygd. Om inte annat kunde vi ju lämna en tidning.

Vi tog varsin kasse och Tanja med oss och började vår färd till affären. Det blev en rejäl promenad.

Till Ullas och min stora förvåning och glädje fanns redan tidningen Midnattsropet i alla gårdar där vi var in med pepparkakor. Så Gustaf har verkligen en stor uppgift.

Det gick bra för oss med pepparkakorna och genom detta klarade vi vår kostnad här nere.

När vi kom hem satte vi igång och bakade. Bakade på vårt eget mjöl från Stocksätter och det blev härliga rågkakor.

Det blev många tillfällen att tänka på hur det kan vara så här ute på landet. Ensam, inga nådessyskon i närheten och orden: "ständigt var dag voro de endräktigt tillsammans" blev så levande för mig. Att kunna be, arbeta och dela Ordets gemenskap måste bli en naturlig livsstil för GUDS FOLK. Storfamiljstanken är ingen fix idé som vi plötsligt har börjat tänka på.

Här råder en Guds frid som vi måste vara rädda om

Förr, ofta p.g.a. geografiska orsaker, bodde människorna i storfamilj. Där var det ofta minst tre generationer som bodde i samma gård.

Men genom den utveckling som skett, då människor mer eller mindre blivit tvingade att flytta till storstäderna, har också kärnfamiljen blivit rubbad OCH DET HEMSKASTE ÄR att kontakten mellan generationerna är nästan helt bruten.

Unga som äldre, barn och föräldrar ska hjälpa, förmana, fostra och uppmuntra varandra på vår fortsatta väg för att en dag bli lika honom, Jesus Kristus.

Men innan vi alla har kommit så långt, har ju Midnattsropet en stor betydelse och inte minst bibelstudierna på kassett. Gustaf hade en hel uppsättning av bibelstudier. Varje kväll kunde vi lyssna till Guds Ord och fördjupa vår kunskap om vår Herre Jesus Kristus. Här råder en Guds frid som vi måste vara rädda om!

Det tog ett par dagar innan vi hade stressat av och vant oss med att Buster (hingsten) var lös varje morgon när vi kom och skulle utfodra djuren.

Men höjdpunkten var, när vi lockade ena tjuren som också hade kommit lös en dag, med en sockerbit tillbaka till sin plats. Det gick till slut och det rådde åter lugn och ro.

Dagarna blir så långa på något sätt och man tycker de aldrig skall ta slut. Man hinner se och uppleva naturen som omger, man tycker till och med om regnet när det smattrar på fönstret.

Plötsligt bryts tystnaden av att Gustaf ringer. Undrar hur det går för oss systrar härnere. Vi svarar att det går bra. Gustaf talar om hur de har det i Stockholm. — Gud gör under! utbrister han i telefonen. Segerrapporter med andra ord. Ulla och jag gläds med honom och genast går våra tankar till mötena, då Guds folk samlas till lovsång och tillbedjan till vår Herre och Skapare.

Samtidigt som vi gläds med Gustaf så kommer tanken på tacksamhet och vi skäms lite. Vi som alltid är med på mötena, vecka efter vecka, borde tänka på alla de nådesyskon ute i landet t.ex. Gustaf som är helt ensam ibland, hur mycket det betyder med en hälsning t.ex. genom ett telefonsamtal.

Detta blev ett böneämne för mig.

Syskon låt oss hjälpas åt att uppmuntra och bedja för varandra.

Arne Imsen:

Intet rum i härbärget

ETT ÅTTIOÅRSKALAS I GÖTEBORG förlängdes och blev ett opinionsmöte för en grupp indignerade unga avhoppare på stridshumör med känsloladdade anklagelser mot Christ is The Answer. Det improviserade mötet mynnade ut i en reservationslös rekommendation om resolut avvisande till allt samarbete med de förutvarande vännerna. Den yttringen kom sedan att få fungera såsom ställföreträdande beslut för ett ageranде som tillskrevs Gileadförsamlingens ledning.

Snabbt tillkommen och oegentligt auktoriserad i tidningen Dagen blev den lokala aktionen välkommet bränsle för en svidande vidräkning med ett kampanjteam, som ansågs ha kvalificerat sig för en riksomfattande behandling enligt stamping out-metoden. Alla var emellertid rörande eniga om att åtgärden skulle genomföras kärleksfullt och självavdande, utan personliga aggressioner.

En avhoppare med subjektiv skildring om provocerad mental ohälsa och psykisk fixering genom ledarnas förment hänsynslösa förtryck — mor till en pojke hon anmodats fostra med fysisk aga, och en uppskakad faders desperation över det lagstridiga tvång han menar dottern vara utsatt för, är några av de dramatiska incidenter som får stå som fullvärdig täckning för hela rörelsens förpassning till negerslaveriet och identifiering med Children of God.

ETT PERSONLIGT BREV med finkänsliga frågor, funderingar om rykten, verksamhetsmetoder och relationer, samt vägledande anvisningar om självavård och ledarskap, allt klart motiverat av många vittnesbörd om interna irritationer och störda relationer i Christ ist The Answer, lyfts från det högst personliga plan, där det bör placeras, upp i offentlighetens ljus i direkta citat på tidningen Dagens parad- och nyhetssidor.

Brevet får utan några sådana ursprungliga avsikter helt godtyckligt tjäna som officiell bekräftelse för uppgiften att avsändaren och den organisation han företräder såsom missionsledare, tillhör raden av kyrkor och organisationer, vilka före publiceringstillfället påstås tagit generellt avstånd från den aktuella gruppen.

Brevet fick en oavsiktlig uppmärksamhet också därigenom att en expedition i Göteborg på eget initiativ tog sig före att för sin bevisning kopiera ett antal och distribuera dem i olika riktningar.

FÖRESTÅNDAREN för en mission med nära anknytning till martyrkyrkan i Ööststaterna, publiceras som besviken samarbetspartner, vilken brutit alla kontakter för vidare samröre med gruppen. Den samkristna missionsorganisation han företräder antas utan vidare helt solidarisera sig med initiativet, och intrycket av vederhäftig dokumentation förstärks väsentligt. En tendentiös beskrivning av en enskild persons ställningstagande i en annan sak av helt individuell karaktär görs automatiskt till hela organisationens beslut att avstå från allt samröre med Christ is the Answer.

ANKLAGELSERNA mot evangelisationsgruppen är många, misstänkt samstämmiga och alltför kategoriskt uttalade, varför urvalet av stoffet inger allvarliga farhågor om tillrättalagd och propagandistiskt styrd information. Ville Dagen ganska enkelt skandalisera gruppen till döds? Eller vad var larmartikelns primära syfte? Tidningen hade dessutom mycket bråttom med publiceringen. Ja, så bråttom att dess redaktion ansåg sig inte kunna vänta tills dess medarbetare fått kontakt med någon av de angripnas talesmän. Var inte sådana ansträngningar och bedömningar förenliga med avsikterna?

Det är förvånansvärt hur grovt tidningen Dagen frimodigt manipulerar läskretsen och använder svepande försäkringar om sina ansatser att nå de skandaliserade. Det borde vara sensation att en angripen part inte tillerkännes självklar rätt att komma till tals vid det första tillfälle skandalstoff med den här digniteten publiceras. I en sak som denna borde det vara självklart för en kristen dagstidning att låta tidsmomentet helt underordna sig den övergripande etiska och rättsliga regeln att ingen skall dömas ohörd. Det är sannerligen värt att observera att tidningens redaktionsledning bedömt det annorlunda och därmed också satt en publicistisk hedersregel ur funktion. Med vilken avsikt?

Detta professionella sätt att undertrycka genmälesrätten för svaga och ofarliga minoriteter är alarmerande, men Dagen har råd att vara oförsiktig och maktmedveten mot en grupp i katastrofalt underläge. En förslappad läskrets är bästa garantin för att övergrepp av den här typen inte renderar upphovsmännen några fruktade konsekvenser, och de förföljda tillhör vanligtvis den kategori, som finner det oförenligt med sin grundinställning att åberopa sina mänskliga fri- och rättigheter. De vädjar vanligtvis inte om samhällelig prövning av utståndna oförrätter och övergrepp, utan apellerar till en högre och absolut rättvis domare, framför allt då orättvisorna åsamkas dem av så kallade kristna bröder.

DÅ DENNA OHÄMMADE laddning briserade från Dagens spalter, ruinerades ganska effektivt planerade mötesarrangemang på olika platser i landet. Tidpunkten förefaller vara väl vald för att åsamka maximal skadegörelse. Inga tillrättaläggande eller förklaringar dämpade verkningarna bland till synes förvirrade, förvånade och överrumplade mötesarrangörer, och tidningen registrerar belåtet reaktionerna och mobiliserar för sitt riksomfattande korståg med samma journalistis-

ka finter ytterligare några aktiva reservanter från huvudstad och landsort. Den frampiskade blockaden rapporteras såsom i det närmaste total. Men därmed har också hela historien utvecklat sig från att ha varit ett kvalificerat fall för opinionsbildningens sanerande och övervakande organ till att bli en juridisk ansvarsfråga med rekvisita för rättslig prövning om bestraffning och skadestånd.

Men Dagens ansvarige utgivare kan ta det lugnt. Några sådana anspråk kommer inte heller denna gång att resas mot honom. De hundra ungdomar som drabbades av bannlysningens alla effekter på praktiskt taget alla mänskliga områden kommer inte att hämnas med anmälningar, advokater och rättegångar. De svalde förtreten och förödmjukelserna med ovanlig mogenhet. Undergivet och ödmjukt kanaliserade de sin bestörtning och ångest i frimodiga böner för alla inblandade, också skrivtygens mästare i den kristna dagstidningen. Tyst och stillsamt drog de sig ur stormen och lämnade landet, naturligtvis nerslagna, men utan några som helst krav på upprättelse för sitt spolierade arbete.

DET ÄR FÖRVÅNANSVÄRT och beklagligt att seriöst arbetande ledarskribenter i samfundspressen inte reagerar mot denna journalistik på avvägar, utan i stället bidrar med attitydskapande skräckvisioner genom sina alltför lättvindiga analogier och ytliga identitetsbestämningar, substansiellt likvärdiga med initialreportagets tvetydigheter. Det är ju Dagens falska dokumentation som okritiskt upprepas i ledarspalterna och kretsloppet avslutas helt stilenligt som väl valda pressklipp i Dagens kristna veckopressкrönika. Därmed är alltså kretsloppet fullbordat och fientligheterna, orättvisorna, förfalskningarna, förvrängningarna, bojkotterna och blockaderna permanentade för detta evangelisationsuppdrag. Allt kan med naturlags logik förväntas upprepas mot nya objekt i en oviss framtid.

Dagen, med eko- och stereoeffekter i samfundspressen, slår sig troligen belåtet för bröstet för sina kyrkopolitiska bragder. Genom uppförstorade pseudohändelser kommer man relativt enkelt undan de kristna församlingarnas verkliga ungdomsproblem.

Den aktuella gruppen bär nog på skuld genom försumligheter i själavård och maktmissbruk i ledarskap. Den har säkerligen missat ett och annat som gör allvarliga förmaningar och kanske också tukt helt befogade. Den bör nog korrigeras i sin syn på sig själv, sin egen verksamhet och andra. Men det är församlingsvårdande angelägenheter och ska förvisso inte behandlas i skandalreportage på en kristen rikstidnings nyhetssidor. Något tiotal missnöjda ungdomar i Göteborg är inget lämpligt forum för handläggning av frågor av den här arten och omfattningen. Även om deras motiv är oantastbart ideellt, utgör de en synnerligen olämplig avstamp för en riksomfattande aktion med det primära syftet att markera distans till och förhindra en evangelisationskampanj.

Det rör sig, trots den intrikata revoltens upphausning, om marginella företeelser om man betänker att tusentals likgiltiga och förvärldsligade ungdomar trots kyrkobehörighet är periferiska för all andlig verksamhet. Men sådana grupper ger sällan några väckelsesignaler eller löpsedelseffekter.

DÅ KAMPANJPLANER- OCH PROGRAM slagits i spillror, och evangelisationsgruppen bokstavligen talat ställts på gatan, kom i tidningen Dagen på insändarsidan ett genmäle av gruppens ledare. Tre veckors påtvingad tystnad sedan första chockscopet i svensk massmedia snabbt expedierat dem till terrorregimers regioner. Och sedan — efter det den första skandalartikeln hade spätts på med ytterligare två propagandistiska nyhetsinslag apostroferade på ledarplats samt med några samfundstidningars fördömande utgjutelser i ämnet — den tidpunkt för svaromål uppenbarligen vald så, att en välpreparerad opinion ansågs mogen för de dömdas försvar. Uppgiften var hopplös!

Vad kan en ensam mans förklaringar uträtta när kändisar, enskilda befattningshavare, församlingar och hela organisationer på nationell och internationell nivå genom förrädisk framtoning ges verkningsfullt sken av att ha prövat en hel serie av kompromet terande fakta och därför exkluderat honom och den rörelse han tjänar från gemenskap och samarbete? Den redan dömde svaranden hade det mänskligt omöjliga utgångsläget, att han så alltför sent skulle bemöta och tillbakavisa anklagelser, vilka auktoriserade beslut och åtgärder sagts bekräfta.

Men insändaren var absolut nödvändig — för Dagen! Ty skammen har också sina gränser. Tidningen Dagen behövde det inlägget för att nödtorftigt maskera sin policys janusansikte. Den redaktionella kommentar, som avslutar tidningens hetskampanj mot Christ is the Answer är försåtlig genom sina additionskonster och balansnummer.

Men så i slutfraserna reflekterar draken troskyldigt över sitt nergjorda offer: "Det är svårt att tro att allt skulle vara gripet ur luften." Förvisso en kostelig slutvinjett för en miljöförgiftande ryktesspridare.

Och slutligen förbindligt och gentlemannamässigt: "För egen del har vi ingen anledning att söka sak med Christ is the Answer." För egen del söka sak! För *vilkens* del söktes *vem, vad, när, hur* och *varför?*

I TRYGGA OCH VÄLOMBONADE svenska hem, så fjärran från allt fysiskt och psykiskt slaveri, sitter några ungdomar och laddar sin omgivning med desillusionerade avhoppares bittra jeremiader och tidningen Dagen ställer opportunistiskt upp som professionell gråterska. Enstämmigheten är ju bestickande och trovärdigheten dokumenterad när dessutom omvittnat hederliga och nyktra medborgare ur anonymitetens säkra borg, kliver fram för allt folket och med påtaglig sinnesrörelse beklagar förlusten av en myndig dotter som om hon skulle ha kidnappats av terrorister och levde i konstant avsaknad av all personlig frihet.

Detta Dagens tarvliga försök till undersökande journalistik håller emellertid inte ens inför en ytlig granskning, men kan förmodligen övertyga en dresserad läsekrets. Tidningen förtiger nämligen medvetet avgörande fakta och agerar part i trängt mål.

Samtidigt som indignationen omhämmat får flöda genom spalterna mot en harmlös och ganska marginell företeelse det här är fråga om, bedriver tidningen ogenerat en offentlig flirt med historiens äldsta och i särklass största förförare och förtryckare, med oräkneliga människomassor i sitt järngrepp. I detta nu hållер denna maktberusade kyrka i namnlöst lidande hundratusentals individer, som den bundit till sig och dömt till livslång fångenskap genom klosterväsendets omänskliga konstitution och globala utbredning. Under det senaste decenniet har vi med förundran och bestörtning bevittnat hur den kristna rikstidningen med karismatiska dimridåer aktivt medverkat till att den imperialistiska klerikala världsskökan också gjort ekumeniska närmanden till en paralyserad protestantisk frikyrklighet. Kan det vara den älskogen fenomen som Christ is the Answer stör?

IMPORTERADE OCH INHEMSKA pop- och gospelgrupper med kristet förtecken har av kristen veckopress, kristna förlag, församlingar och samfund på lokal- och riksnivå getts marknadsmässiga möjligheter att kommersiellt exploatera ungdomlig entusiasm i auktoriserade arrangemang och tillställningar i kyrkor och profana lokaler. Utan något missionsärende eller någon evangelisk substans har de fått full rörelsefrihet för sitt artisteri, medan ett evangelisationsteam med omvittnat uppoffrande nit och själavinnande glöd, på grund av uppförstorade brister diskvalificeras och sågas av såsom ett väsensfrämmande element i vår rumsrena kristenhet.

Verkligheten är nog annars den, att svensk kristenhet är i trängande behov av orädda erövrande ungdomsdivisioner med initiativ i mångmultiplicerade former. Episoden är illavarslande nog. Tillsammans med andra tydliga tecken vittnar den om att en front- och attitydförändring håller på att växa sig fram i dominerande kretsar av svensk frikyrklighet. En hoppingivande epok är passé. För ett okonventionellt missionerande jesusfolk finns det, tragiskt nog, intet rum i härbärget.

Jag ropade Jesus och ställde mig på mina lama ben

Olle Nordkvist tillsammans med sin fru Anna.

Förlamad av en tuberkulös växt i ryggmärgskanalen, bunden vid rullstol eller kryckor, mötte Olle Nordkvist undrens Gud i ett litet mötestält i Dalarna. Där sträckte han armarna mot skyn, ropade JESUS och ställde sig upp på lama ben! Där tog han det första steget i tro, och det höll och följdes av flera. Sedan dess både går och står Olle Nordkvist och vittnar frimodigt om vad Gud förmår, ett levande bevis på att Jesus Kristus är densamme.

Det började 1968 när Olle Nordkvist arbetade som målare i dalasamhället Sågmyra.

— Det första jag märkte av sjukdomen var att jag började bli trött i benen. I målaryrket får man ju stå upprät hela dagarna och efter varje arbetsdag var jag totalt slut. Till sist bar inte benen längre. Jag var tvungen att söka annat arbete. Det blev textilfabrik jag fick det något lugnare men benen blev svagare och svagare, tills jag en dag en dag inte längre kunde gå. Jag var bunden vid rullstol eller kryckor.

Blev förlamad

— Vad var det som orsakade förlamningen?

— Läkarna sa att det var en tuberkulös växt i ryggmärgskanalen. När den växte ut klämde den till en nerv och jag blev förlamad.

— Det värsta var den psykiska reaktionen. Jag hade upplevt under förr. Blev 1946 ryckt ur dödens käftar och helad från tuberkulös lunginflammation, men vad hjälpte det nu, resonerade jag, i mina svåra stunder.

— Jag var hänvisad till medicinen och rullstolen och hade även börjat dricka.

— En kväll tog jag invalidbilen och började köra planlöst omkring i samhället. Jag tror vi hade främmande. Men jag var för rastlös. Sökte ensamheten och lugn och ro. Jag var nog inte heller riktigt nykter.

— Jag såg det lilla mötestältet på långt håll. Några frireligiösa hade möte. Jag åker ner och lyssnar på sången tänkte jag, och vevade ner rutan.

Inte min kväll

En kvinna som bodde mitt emot tältet bjöd in mig på mötet och hämtade en mycket bekväm fåtölj åt mig. Och hon ställde den inte innanför dörren utan gick längst fram till de första bänkraderna med den. Jag hoppade efter.

— Alla i Sågmyra visste vem jag var och kände till mitt handikapp.

— Jag satt alldeles nedanför talarstolen. En ung, inspirerad evangelist talade om tre kvinnor i bibeln.

— Men det var inte till mej. Nej, det här var inte mitt möte!

— Jag stannar och lyssnar på sången, tänkte jag och sjönk djupare ner i fåtöljen.

— Plötsligt, i slutet av mötet, kom en broder springande nerifrån de sista bänkraderna. Han ropade högt och tydligt:

— I kväll ska vi be för Olle!!!

— Mitt huvud genomkorsades av tankar. Djävulen trädde fram: det kommer aldrig att hända d i g något.

— Allt låg liksom emot. Ingenting talade för att det var något speciellt med den här kvällen.

— Men bröderna var smorda, lade händerna på mig och ropade till Gud.

— Nu måste något hända, tänkte jag och väntade på en kraftig stöt.

I ett ögonblick

— Men kände ingenting — hur skulle Gud kunna uppenbara sig för mig, jag var ju inte ens nykter... tankarna for omkring, men bröderna bad.

— Så, i ett nu, sträckte jag händerna rakt upp i luften och ropade J E S U S . . . !

— I samma ögonblick ställde jag mig upp på mina lama ben.

— Jag hörde Herrens röst: Ta ett steg. Ett steg till i tro! Och jag började gå i tro. Runt talarstolen. Gick och gick.

— Sångarna sjöng Ja, giv Jesus äran och de som var i tältet prisade GUD.

— Jag grät ut allt, all bitterhet och allt mörker som fanns i mitt inre. Ja, jag mötte Jesus till hela min varelses helgelse och rening. Det behövdes helbrägdagörelse på insidan också.

Glömde kryckorna

— Ja sen dess har jag tagit många trossteg med Jesus och det håller.

— När jag kom hem var Anna ensam. Och det blev ett möte till . . .

— Kryckorna glömde jag kvar i tältet.

— Jag gick rakt ut och vittnade. Besökte många sovande församlingar. Ibland möttes jag av förundran och tvivel. Var det verkligen så sällsynt med under så vi inte längre kände igen undrens Gud?

— Men jag var tvingad att fortsätta. För så fort jag slog mig till ro dalade min hälsa.

— Det blev en stormig tid som följde. Tidningsskriverier med många frågetecken. Till och med en läkare som var mycket tveksam.

— Jag blev t o m misstänkt för att vara en bluff. Allt nog Olle Nordkvist både står och går och vittnar mycket frimodigt om att undrens tid inte är förbi.

Ett möte till

Under tiden som Olle står och talar i Brosalen i Stockholm kommer en man fram till mig. Han pekar på mötesaffischen och säger: Jag var med när Olle blev helbrägdagjord.

— Det var jag som ropade att vi skulle be till Gud den kvällen. Och jag kan intyga att det är sant, sant, säger brodern, kamrer Göte Ohlsson Sågmyra.

— Och det var min fru som kom springande med stolen. Vi bodde alldeles invid.

Göte Ohlsson var av en ren tillfällighet i Stockholm för ett företag och bodde på ett hotell i närheten av Gamla Bro.

— Jag var bara ute och gick berättar han och blev stående här framför mötesaffischen.

Nej minsann, undrens tid är inte förbi. Så blev det möte igen uppe i serveringen mellan bröderna från Sågmyra.

Blommenhof Herrens hus

Idag bor Olle Nordkvist i Oxelösund. Någon mil från Nyköping och Blommenhof. Familjen Nordkvist var också en av de första att hälsa maranatafolket välkommen till trakten tillsammans med makarna Corin som en längre tid varit förvissade om att Blommenhof skulle bli ett hus i Herrens tjänst. Om detta får vi säkert höra mera i kommande Midnattsrop.

— Jag tror på Blommenhof, säger Olle. Därför att jag längtar efter något nytt.

— Något som är himlasänt och utanför allt. All ekumenik och allt människoverk. Både min fru och jag har blivit förnyade och vi upplever att Guds Ande är i rörelse.

Text o. foto Lars Andersson.

Tjänsterna i församlingen

Predikan av Arne Imsen del II

Skulle alla nedtryckta i församlingen komma i tjänst med var sin gåva skulle vi se hur sjukdomar måste vika och församlingen skulle få uppleva ny hälsa.

Det finns så många outnyttjade resurser som aldrig kommer till användning därför att människor, p. g. a. den behandling och det bemötande de fått, blivit så klenmodiga. Så småningom har de resignerat och efter ett tag har vanmakten lagt sig över hela församlingen. Har församlingen kommit i det tillståndet är det ingenting som fungerar. Då går det vare sig att offra, ha väckelsemöten, predika eller ha bibelstudium. Då finns det ingen kraft.

Det löser inga problem att vända sig till någon religiös kvacksalvare, om församlingen blivit orkeslös och sjuk. Vad som måste till för att ställa allt tillrätta igen, är att kroppen, den gudstjänstfirande församlingen, börjar fungera på ett bibliskt och gudomligt sätt. Det är ju de lemmarna som vi blygs för, som måste få vår största uppmärksamhet, även om vi givetvis inte exponerar dem på torgen. De lemmarna vårdar man på speciella ställen, med speciella metoder.

Församlingen är ingen allmänning utan en avskild skara. Man skall inte skrika ut allt på torgen. Jag har dock en känsla av att församlingen ibland bedriver rena strip tease-fasonerna. Fatta mig rätt, man exponerar församlingen som en brud och skönhet som man försöker göra attraktiv och tilltalande för världens makter. Det är livsfarligt.

Det finns någonting som heter fortplantningsorgan. Fortplantningen är resultatet av ett kärleksmöte mellan två parter. Det kärleksmötet äger dock icke rum på torgen. Det sker i kammaren med stängda dörrar. Det är en hemlighet mellan två älskande parter.

Fortplanta gudomligt liv

På samma sätt måste församlingen ha sina kärleksmöten i avskildhet. De kärleksmötena äger rum i bönelivet. Då är icke uppmärksamheten koncentrerad på de professionella krafterna, talarna och de synliga gåvorna, tungotal, uttydning och profetia. Och om vi skall kunna fortplanta gudomligt liv, måste församlingen in i sin kammare, stänga igen sin dörr och avskilja sig i bönelivet. Där sker det en befruktning med Guds eget ord genom den Helige Ande. Det blir havandeskap. Församlingen blir havande med Guds eget ord tills dess att den föder fram andlig frukt.

Alla lemmar kan inte fungera i alla sammanhang. Det finns de som fungerar bara i det stängda rummet. Låt oss tänka på det! Vårdar vi inte dem på ett ordentligt sätt, blir det inga andliga födslar. Vi kan ha så många konferenser och stormöten som helst och det kommer ändå icke att leda till någonting annat än död. Låt oss inse detta och dra de rätta slutsatserna.

Tro inte att publikmagneter eller professionella artister kan klara av Guds verk! Vad som är viktigt i den här tiden är att varenda kristen kommer i funktion. Sker detta kommer vi att upptäcka, att många gåvor som ligger latenta i församlingen, plötsligt kommer i funktion. Låt oss vårda bönelivet och se till att alla kroppens lemmar börjar fungera i vittnesbörd, lovsång och tacksägelse. Då kommer vi att förvånas över att många av de lemmar, som kanske under årtionden varit åsidosatta, förtryckta och lidande, helt plötsligt visar sig representera andliga värden, som vi icke haft den blekaste aning om. Vi skall förvånas över att dessa möten kommer att betyda mera för Guds verk än vad många namnkunniga förkunnare på jorden kan uträtta.

Om nu en lem lider, så lider alla de andra lemmarna med den. Då kommer lidande över hela församlingen. Om vi än har femtio väckelsemöten i månaden och inga blir frälsta, så är det gagnlöst. Om vi har en verksamhetsmaskin som vi sköter med hela vårt liv som insats, så är det gagnlöst om det inte blir andlig frukt.

Du Herrens vittne, låt oss göra sällskap till den övre salen, och börja bedja för varandra och för syskonen om att komma i funktion var och en. Sker detta kommer vi att få en församling, där livet pulserar friskt av Andens liv.

Så säger skriften vidare: "Om återigen en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den".

Det är fortfarande frågan om den gudstjänstfirande församlingen och det handlar om lidande och upphöjelse. Frågan är om vi skall höja oss upp över förtryckets träsk och komma upp i de ärepositioner som Gud har bestämt om församlingen.

Vad är då en församlings ärepositioner? Det är icke att bli erkänd av världen. Församlingen blir ärad när den smyckas med Guds gåvor. Ynnesten är att enskilda kristna smyckas med andliga gåvor. Gåvor som inte används skapar lidande. Det är dock i dessa enskilda möten de enskilda kristna blir hjälpta fram. Det är då man stärker vacklande knän. Där foten är ur led, vrides den tillbaka i sitt rätta läge. Och de sjuka ställena får tillbaka den fina friska färgen.

Inga inre strider

Inga inre strider om olika blodvärden förekommer i kroppen. Det är samma kvalitéer överallt, även om kvantiteterna är olika. Det är även exakt samma blodgrupp överallt. Kroppen tål för övrigt ingen annan blodgrupp. Jesu Kristi kropp tål bara den blodgrupp som heter Andens uppfyllelse. Det är i en och samma Ande, vi är döpta till att utgöra en och samma kropp. Ett dop i den Helige Ande gör att detta ande- och livsflöde pumpas igenom församlingen. När församlingen får liv är det slut på den andliga blodbristen och alla de sjukdomar som följer därav.

Jag kan inte tänka mig någonting underbarare, än att se hur syskonen börjar använda sina andliga gåvor. En andlig församling fröjdar sig när den ser att någon har fått en speciell gåva.

Se på ungdomarna, hur de jollrar i Anden! Andra talar visdomsord som gamla män. Alla nivåer är representerade. Lyssna på deras lovsång! Se på deras glada ansikten och känn utstrålningen utav renhet, helighet och gudsfruktan!

Vad är det man talar om? Jo, älsklingsämnet i alla sammanhang är Jesus. Och allt eftersom man ärar Jesus, så blir man upphöjd i anden. Man kommer upp på högre områden och får andra positioner. Man får se världen uppifrån. Därför får man inte heller någon längtan dit. Se på dem! Se hur de kommer med sina biblar för att få veta mera om Jesus, uppfyllda av ett heligt kunskapsbegär.

Syskon, skall vi få församlingen i funktion, då måste Anden börja arbeta i hela församlingen. Då måste vi börja livnära oss med den näring som kroppen verkligen skall ha. Vår föda är de ord som utgår ifrån Guds mun. Det är det kroppen behöver. □

Sänd en julhälsning till fängelser och anstalter!

Vintern börjar göra sitt intåg över Norden och julen närmar sig snabbt. Köpmän och företagare ligger i startgroparna för att exploatera våra köpintressen inför julen. Det var nog inte meningen att julen skulle bli köphysterins, stressens och den överdådiga matens högtid, som tragiskt nog de flesta kristna också hamnat i.

Julens budskap om att Guds Son, Jesus Kristus, blev människa, är ett underbart och fantastiskt budskap. Att Jesus blev människa var ju förutsättningen för att han skulle kunna dö, och så skapa försoning och frälsning för varje människa.

Problemet, i alla tider, har varit att förmedla detta budskap på ett levande sätt. Vi har så många traditioner och cermonier som vi vårdar, istället för att på ett övertygande sätt sprida det ljus och den sanning om Jesus som kan förvandla en människa.

Många kategorier i vårt samhälle nås inte så ofta med evangelium, de som sitter på fängelser och anstalter.

VI KAN HJÄLPA VARANDRA ATT HJÄLPA, och vi behöver varandra för att på bästa sätt få ut evangelium. Alla kan vara med och alla behöver vara med, ty vi är varandra till tjänst. (Rom. 12:5.)

Till julen kommer vi på Maranataförsamlingens expedition att skicka ut Midnattsropet, böcker om frälsning, skivor och kassetter till landets alla fängelser som en hälsning och påminnelse om Jesus, som kom från himmelen till jorden för att ge oss en möjlighet till ett nytt liv.

För att hjälpa till kan Du skicka in pengar på Maranataförsamlingens pg 44 10 05-6 med adress Box 344, 101 24 Stockholm. Märk med gatu-och anstaltsmissionen. Inbetalningskort bifogas denna tidning. Men OCKSÅ BE *för alla* dem som nås av det ord som förmedlas genom litteraturen.

Fridshälsningar med Jes. 61:1—3
Georgi Kuha
David Sonesson
Gunno Andersson

Midnattsropet
VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

GAMLA BRO, servering

BROSHOPEN

PILGRIMSHEM, gästrum

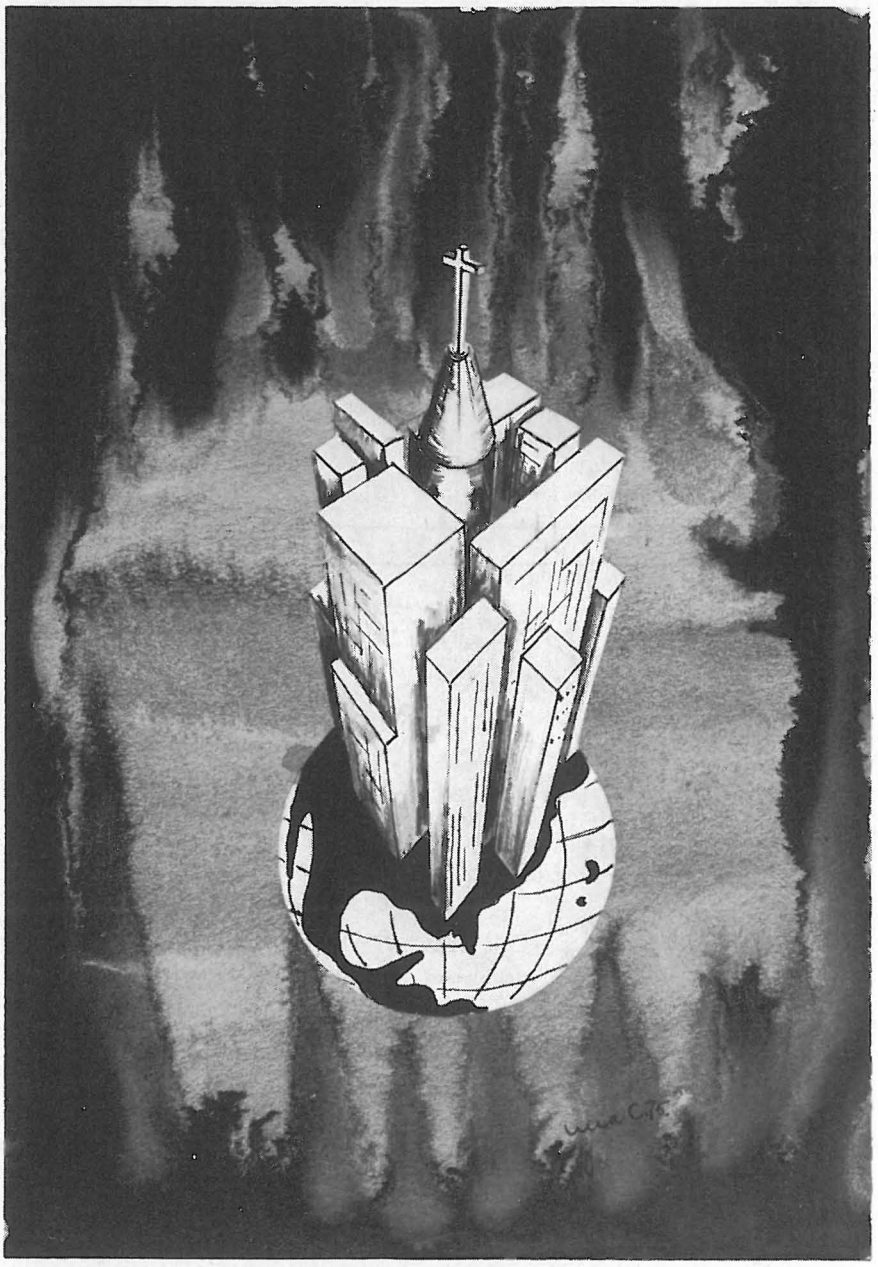
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen
Stockholm 1976

Min frid giver jag eder

Av Yngve Stenfelt

På Jerusalems gator rådde frid. Välmående folk; välplanerade bostäder och den unika tempelbyggnaden talade sitt klarspråk om fridens fasta förankring.

Detta trygga etablissemang närmar sig Jesus gråtande: "O att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör"

Jakten på världsfrid är dödens väg i högmodig självhävdelse.

Det finns endast en frid och trygghet i kulturens ödestimma. Fly i dag för ditt livs skull till Jesu Kristi fullbordade försoningsverk!

När Jesus närmar sig Jerusalem — fridens boning — börjar han gråta över staden och sa: "O, att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon. Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på alla sidor. Och de skola slå ned dig till jorden tillika med dina barn, som äro i dig, och de skola icke lämna kvar i dig sten på sten, därför att du icke aktade på den tid, då du var sökt." (Luk. 19:42—44)

Nog rådde det frid på Jerusalems gator. En enda blick på det välmående folket, de välplanerade bostäderna och inte minst den unika tempelbyggnaden med sina glänsande stenar, talade sitt klarspråk om fridens fasta förankring och goda ställning i fridens egen stad. Den romerska ockupanten, med flertalet judar, arbetade skuldra vid skuldra för att bevara och utveckla den rykt-

Ill. Ulla Christensen

bara stadens skönhet. Inte minst gällde detta templet. Som ärebetygelse bär det Herodes den stores namn.

Det är detta trygga etablissemang Jesus närmade sig gråtande: "O, att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör!" Friden existerade, men tyvärr var den hämtad ur felaktig källa. — Min frid giver jag eder, icke giver jag eder den, såsom världen giver (Joh. 14:27), sa Jesus till sina lärjungar. I Jerusalem hade vi dock att göra med världens frid. Lärjungarnas sinnen hänfördes av stadens materiella skönhet: "Mästare se, hurudana stenar och hurudana byggnader!" (Mark. 13:1) Jesus bröt ner deras entusiasm fullständigt och reducerade deras drömbild till verkligheten: "Ja du ser nu dessa stora byggnader, men här skall förvisso icke lämnas sten på sten, allt skall bliva nedbrutet."

Endast en trygghet

I den profetiska domsförutsägelsen läggs tyngdpunkten på sökningstiden. Det allvarliga är att sökningstid och livstid sällan är samma sak. Människans blomstrande sommar, med det öppna sinnet för livets verkligheter, ersätts ganska snart av höstens hårda attityd. På denna dödens väg urholkas successivt fridsbegreppet från att gälla sökandet efter JESU FRID (frid med Gud, genom vår Herre Jesus Kristus) till jakten på världsfriden (frid med denna världens furste: satan). Hjärtat — livets källa — har förhärdats och blivit otillgänglig för livsfloden, men ständigt genomfluten av världsfridens aldrig sinande ström av högmodig självhävdelse. Guden Mamon ger inga samvetsbetänkligheter för de offer som frambärs på egennyttans dödsbringande altare, av sina materialistiska tillbedjare. De mest brinnande sanningspilar och de klaraste appeller till omvändelse, når aldrig innanför den förskansning som rests för att bygga ut Gud. Man har placerat sin himmel i denna tiden — med guden människan på tronen. Lovsångens berusande musik prisar våra händers verk i trygghetens avslappnande tonart: "Allt står väl till och ingen fara är på färde" (1 Tess. 5:3)

Människa! Har du insett vad din frid tillhör? Det finns endast en trygghet i kulturens ödestimma, när det dräpande slaget drabbar världsfridens bedrägliga grund. Fly idag för ditt livs skull, till Jesu Kristi fullbordade försoningsverk!

JAG . . . *forts. fr. sid. 27*

sant. Det finns full befrielse i namnet Jesus.

— När jag omvänt mig blev jag liksom ett med teamet. Den sommaren följde jag med dem till Finland och Sverige. Men jag frågade förstås mina föräldrar hemma i London först, säger Rebecka, och ler mycket brett och illmarigt med hela ansiktet innan jag ens har hunnit ställa den heta frågan. Efter sommaren återvände jag hem till England.

Vad hade du tänkt dig för utbildning? Att bli reseevangelist kan väl knappast ha varit vad du gått och planerat någon längre tid?

— Nej verkligen inte. Jag var mycket intresserad av film och musik och hade sökt in på en kombinerad film- och musikskola.

Ved hade du för intressen förutom filmen?

— Ja, jag var med i en kommunistisk cell. Vi demonstrerade och protesterade och var verkligen engagerade för orättvisor runt om i världen. Men jämfört med min situation nu var detta ett mycket ytligt engagemang. Det var egentligen ett slags mode i min generation bl a ungdomar i London. En protest som avlöste pop- och drogvågens slapphet.

— Att leva för Jesus — och resa. Jag reser vart som helst för ingenting är så meningsfullt som detta. Jag känner mig priviligierad som får vara med i en gemenskap som har evangelisation som mål.

Kan du lämna gruppen just nu om du skulle vilja?

— Ja. När jag vill. Men jag vill inte!

Känner du till skriverierna om Christ is the Answer?

— Ja men vi kan inte erinra oss att man varit i kontakt med någon nu aktiv i teamet. Vi hade kunnat visat en helt annan sida av arbetet. Om vårt liv, om vårt mål och om vår kallelse. Men det var synd att de stängde kyrkan för oss. Det är första gången det hänt någonsin, säger Rebecka som är 17 år kommer från London men numera bor i europacentret i Italien.

Hon ser mycket frisk och intelligent ut och har dessutom en fantastisk sångröst. När ungdomarna stämde upp sina körer var det som en frisk vind från höjden. Något liknande kan jag inte erinra mig ha hört sedan Jesus-gruppen med Lonnie Frisbee var här och sjöng "Halleluja". Då var det öppet i kyrkorna. Överallt släppte man sig till för denna nya ton och vi tror absolut att även dessa ungdomar har en ny ton att förmedla till oss alla som dessutom bärs upp av en ny dimension i fältropet allting gemensamt.

Något fundamentalt har hänt i svensk kristenhet som yttrar sig i gemenskap bakom stängda kyrkportar. Rebecka vill inte kommentera det som hänt ytterligare. Hon ler och talar om nya områden: Om arabvärlden, Malaysia eller Tokyo.

En ny sång — en ny livsstil

På apostlarnas tid, hur var det då?
Hur man levde det kan bibeln svara på
Hur man sålde sina jordagods och annan egendom
Allt gemensamt i en himmelsk rikedom.

I gemenskapen fanns ingen som led nöd
Ingen ägde heller något överflöd
Ty av armod och av överflöd man lagt sitt offer ner
Inför honom som till varje hjärta ser

Och med väldig kraft de svingar Andens svärd
Inga inteckningar mer i denna värld
Evig glädje, evig härlighet i varje hjärta bor
De förkunnar med en frimodighet stor.

Två apostlar var på väg till middagsbön
Giv en gåva hörs en ofärdig mans stön
Silver, guld det har vi icke, men vi ger dig vad vi har
Och i Jesu namn den mannen helad var.

Ananias och Safira också de
Sålde gården, men vad ingen skulle se
De tog undan åt sig själva och bar endast fram en del.
De föll döda, Herren straffar deras spel.

I historien har så många stora män
Ändrat Ordet så det skulle passa dem
Men om någon tager bort ett enda utav Jesu ord
Har han mist sin plats vid Lammets bröllopsbord.

Med ny livsstil vi mot nya tider gå
När vi lyder Herren kraften kopplar på
Drag nu vidare ty Jesus bakom sina löften står
Sök Guds rike först det andra sen du får.

PER ARNE IMSEN

— Det var långa, jobbiga resor från vår förortslägenhet för att komma in till möten och få träffa syskonen. Nu är man mitt inne i gemenskapen och lever tillsammans!

— Så försöker vi ha gemensam försörjning. Just nu säljer vi vårt eget hantverk och pepparkakor samtidigt som vi når människor med evangelium!, säger Elsy Söderberg till MR.

Från förort till Blommenhof

Från en förortslägenhet i Stor-Stockholm till en varm, kristen gemenskap i storfamilj på Blommenhof utanför Nyköping är avståndet mer än geografiskt. *Elsy Söderberg* flyttade tillsammans med två av sina barn, *Annika,* 14, och *Bengt,* 12, in på Blommenhof tillsammans med en grupp från Maranataförsamlingen och storfamiljen i Stockholm för någon månad sedan.

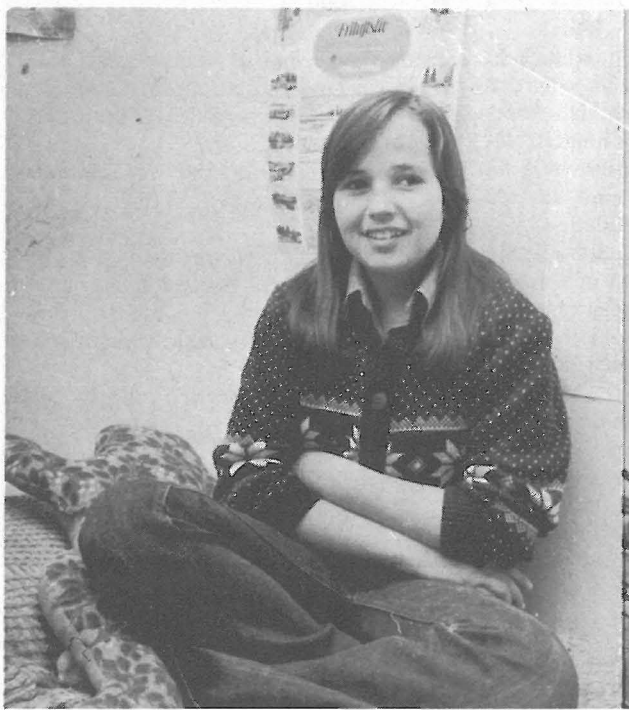
Vad gjorde att du tog detta steg? frågade vi Elsy under de dagar bibelskolan förflyttades från Gamla Bro i huvudstaden till Blommenhof.

— Längtan jag hade efter gemenskap med syskonen gjorde att jag tog steget ut, berättade Elsy för oss.

Vi förstod att bakom detta beslut låg grundliga överväganden, bön och kamp.

— Jag hade mina funderingar, första gången jag mötte det radikala budskapet som dock till slut har gjort att jag bor här nu. Hur kunde ett sådant liv vara möjligt, frågade jag mig.

Det gick fort att känna sig hemma säger Bengt t. h. och Annika:

En del av förstlingsskaran på Blommenhof. Fr v Fred Örtegren, Stina Fridolfsson, Britta Imsen, Arne Imsen med barnbarnet Hanna, samt Noomi och Moses med lille Josef. Tyvärr har vi inte lyckats få namnen på de övriga i sällskapet. Kanske blir det en överraskning till Jul.

Berit Sollén:

Till jul säljer vi barnkläder på torget

Elsy, Annika och Bengt väntar med spänning på att Pilgrimsskolan snart ska komma igång. Annika och Bengt går tills vidare i skola i Nyköping.

— Det var också mycket för barnens skull som jag flyttade hit — jag tror det är nyttigt för dem att komma in i en sådan här gemenskap.

— Synd bara att denna möjlighet inte fanns för tio år sedan — i så fall hade jag säkert haft mina båda äldre flickor med på vägen.

Hur ser du tillbaka på förortslivet?

— Det blev långa, jobbiga resor för att komma in till möten och få träffa syskonen. Nu är man mitt inne i gemenskapen och lever tillsammans!

Det innebär att ni trivs?

— Ja, och gemenskapen fungerar bra. Vi turas om med matlagning och bakning. Allt bröd som vi äter bakar vi själva.

Själv har Elsy Söderberg just bakning som sin huvuduppgift i storfamiljen.

— Så försöker vi ha gemensam försörjning. Just nu säljer vi pepparkakor samtidigt som vi når människor med evangelium, kan samtala och vittna.

Vad jobbade du med innan ni kom hit?

— Jag var biträde på ett lunchrum.

Och vad tycker du om försäljning?

— Det är spännande. Jag tycker om att träffa folk. Och på det här sättet kommer man ju i kontakt med massor av människor!

Hur reagerade grannar och släktingar då ni skulle flytta in i storfamilj?

— De förstod oss inte, utan några undrade till och med om allt var som det skulle. En del skakade på huvudet. Den enda som förstod mig var min mor, som är med i församlingen.

Har du några planer för framtiden?

— Jag hoppas att vi ska få vara i Guds vilja och kunna få vara till välsignelse.

Berit Sollén tillhör även hon tillsammans med maken *Bengt* pionjärerna på Blommenhof. Hon har redan ett års erfarenhet av den här sortens gemenskap i Stockholm, där hon arbetat tillsammans med syskonen på Gamla Bro, främst med sömnad — ett område som Berit behärskar som få.

Hur hamnade du här, Berit?

— Jag tänkte först inte flytta ifrån Stockholm alls, då det blev tal om att en grupp därifrån skulle bosätta sig här på Blommenhof. Men en dag samtalade Arne Imsen med mig och berättade om planerna med Blommenhof.

— Jag prövade detta inför Gud. Jag tror det är viktigt att man är helt i Guds vilja då man ska ta ett sådant här viktig steg. Jag har bedit och frågat Gud om han har någon användning för mig på Blommenhof.

Hur upplever du det att vara med i ett pionjärarbete av det här slaget?

— Som en väldig nåd. Jag känner mig nästan ovärdig och beder om den rätta utrustningen. Mycket behöver göras i den här staden.

Vad blir din främsta uppgift här?

— Att sy, naturligtvis. Till jul ska vi exempelvis sälja barnkläder på torget. Vi har redan försäljning där varje lördag.

Trivs du med torghandel?

— Det är de bästa dagarna av alla! Och så när man kan gå ut med pepparkakor och Midnattsropet. Just detta att få en anledning att möta folk i vardagen och tala om Jesus på samma gång som man gör en insats för att arbetet ska bära sig ekonomiskt.

— Med tanke på den oerhörda uppgift vi har här är det ett bibelord jag hela tiden tänkt på: "Icke genom någon människas styrka eller kraft skall der ske, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot". (Sak. 4:6).

— Jag längtar efter att vi kunde nå människors inre mera. Att människor kunde öppna sig, så att vi kunde tränga igenom skalet!

Hur upplever du storfamiljslivet?

— Att bo så här tycker jag är värdefullt. Man har stöd och hjälp av varandra. Vi kämpar tillsammans för att nå hem en dag. Vi försörjer oss gemensamt.

— Det tycks som om detta för mig har förberetts under flera års tid av Gud. Först nu tycker jag mig helt ha kommit in i Guds vilja. Jag utbildade mig till sömmerska och nu kommer det till användning.

Låt oss bedja för Blommenhof och arbetet i Nyköping. Att evangelium må visa sin suveräna kraft i vardagen, på torgen, i trappuppgångar och lägenheter, i handel och genom hantverk och genom trons skapande kraft. Som i urkristen tid, ty Jesus är densamme!

BO HÖGLANDER

då restes ett större kors

Av Mats Jansson

På TV-skärmen ovanför mitt huvud såg jag brotten; de oräkneliga brott som till fullo motiverade t. o. m. ett straff som detta. Jag såg mig själv baktala mina vänner, jag såg mig såra och håna, gräla och kritisera . . . jag såg mig vägra den försupne gubben på Stockholmsgatan en slant till kaffe. . . jag såg mig sätta mina egna nöjen och intressen före bröd och hjälp åt de millioner som jag visste svalt och led i världen.

Jag drömde . . . I ändlösa rader, tätt, tätt som förtorkade sädesstrån på en oändlig åker stod de — korsen. Åt alla håll försvann raderna bortom horisonten. I min dröm liksom rörde jag mig framåt, som en fågel som svävade fram ovanför marken — eller rättare sagt, scenen förändrades hela tiden framför mina ögon, som om min dröm vore en film och kameran hade förflyttat sig vid inspelningen.

Uppför kullar, nedför kullar, fram över väldiga slätter — och hela tiden denna "matta" av kors vid kors under mig. I millioner. I miljarder. Och på varje kors hängde en människa, man eller kvinna, svart eller vit, ung eller gammal. Alla levde visst ännu — men de hängde där för att dö, och när något av korsen kom närmare, kunde jag tydligt se, hur livet mer och mer rann bort ur de pinade kropparna.

Det var en otäck scen, en skakande mardrömsscen, och jag kunde omöjligen begripa den. Då upptäckte jag, att på ett av korsen, nej, på flera, på *alla,* satt det en liten "tavla" ovanför den korsfästes huvud, och på den stod det, varför han eller hon hängde där, dömd att dö den grymmaste av alla långt utdragna pinodödar. Och det inte bara stod skrivet: precis som om den lilla "tavlan" hade varit en TV-ruta, kunde man se — ja, faktiskt också höra, känna, uppleva, som om man själv var med och kunde läsa allas tankar, känna allas känslor och reaktioner — så kunde man in i minsta detalj få "brotten" återupprepade. Varje ord som någon hade sagt och som hade vållat någon annan smärta, varje hån, varje grymhet — allt upprepades, upprepades i varje detalj . . .

□□□

Då, plötsligt och oväntat, drabbades jag av den stora chocken. Plötsligt tvärstannade landskapet, som hela tiden hade rört sig under mig, och ett av de miljarder likadana korsen belystes liksom av en kraftig blixt — och jag såg att där, på just det korset, hängde jag själv! I samma ögonblick kunde jag känna den outhärdliga pinan, känna livet droppa bort . . . På "tavlan" ovanför mitt huvud såg jag brotten, de oräkneliga brott som till fullo motiverade t o m ett straff som detta. Jag såg mig själv baktala mina vänner, jag såg mig såra och håna, gräla och kritisera . . . jag såg mig vägra den försupne gubben på stockholmsgatan en slant till kaffe . . . jag såg mig sätta mina egna nöjen och intressen före bröd och hjälp åt de millioner, som jag visste svalt och led i världen . . . jag såg min självgodhet, mitt förakt för andra, min stora, iskalla, hänsynslösa egoism, som alltid satte min självviska vilja före min allgode Herres . . . Jag var dömd att dö, som en av miljarder andra, fastspikad

Och då hände det: Han, den ende vars "anklagelsetavla" var tom, den ende utan brott, utan skuld, utan synd — han vände sig långsamt om och gick fram till det mittersta korset.

på ett kors, och jag visste, att jag hade förtjänat det.

Då började landskapet röra sig igen. Jag såg mig själv på mitt eget kors försvinna bakom mig, och framför mig såg jag hundra nya, tusen nya, millioner nya kors igen — och så stannade det hela på nytt. Nu såg jag en liten kulle resa sig upp ur havet av kors, och på den kullen stod också tre kors. Redan anade jag den kullens namn. På de yttersta korsen hängde redan två män. Jag såg på det färska blodflödet och den ännu rätt friska hudfärgen, att de inte kunde ha hängt där länge. Också deras kors hade tavlor med anklagelser, och jag såg framför mina egna ögon, hur de kallblodigt hade rånat och mördat. Också de var rättvist dömda, fullständigt skyldiga till just detta ohyggliga straff.

□□□

Den mittersta mannen stod nedanför sitt kors, klädd i mycket gammaldags kläder, i mantel, livklädnad och vad nu plaggen kunde heta. "Det är alltså Han som är . . .", tänkte jag. På något sätt såg han inte ut som jag hade väntat mig. Han verkade grovare, mer kortvuxen, enklare på något vis. Jag tittade på "tavlan" på hans kors. Där stod det, som jag redan gissat: "Jesus från Nasaret, judarnas konung". Och där såg jag anklagelse efter anklagelse: "Han har sagt sig vara Guds Son!" "Messias!" "Förrän Abraham blev till, Är Jag!" (Joh. 8:58) "Jag är den Jag Är" (Joh. 8:24) "Du hädar och gör dig själv till Gud!" (Joh. 10:33) ". . . Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelsens skyar!" (Matt. 26:64), och jag såg åklagarna, fariséer, skriftlärde och präster, skälvande av helig indignation.

Men — texten bleknade bort! Innan varje anklagelse slutligt försvann, förvandlades den till ett triumfrop, en jubelfanfar. Det var SANT! Det var inget brott! Plötsligt var den "tavlan" tom! I motsats till alla andra, miljarder andra tavlor var den tom. Inte en bild. Inte en anklagelse. Ingenting. En tom TV-ruta, en avstängd apparat. Han hade ingen synd gjort!

Men i mannens ögon såg man desto mer, när han tittade ut över den värld full av kors, av korsfästa människor som bredde ut sig nedanför honom åt alla håll. Han led, han led med var och en av miljarder, som alla var skyldiga.

Och då hände det: Han, den ende vars "anklagelsetavla" var tom, den ende utan brott, utan skuld, utan synd — han vände sig långsamt om och gick fram till det mittersta korset. I nästa ögonblick var han avklädd, piskad, hånad och med grova spikar fastspikad vid sitt kors. Däruppifrån, från det mittersta korset på kullen, tittade han än en gång ut över en värld av kors, av miljarder kors — och plötsligt var hans "tavla" inte tom längre, plötsligt började den fyllas med bild efter bild efter bild, snabbt, snabbt, som en film som körs för fort. Tusen brott och synder rusade förbi på tavlan, millioner brott, miljarder — och i världen nedanför kullen rasade korsen, liksom omkullsvepta av en mäktig storm, rasade i millioner och miljarder. Och jag såg mitt eget kors falla, och jag såg mig själv kliva ned fri på marken liksom alla de miljarder som delat mitt straff. Den smärta och pina jag hade känt hela tiden, ända sedan jag först såg mitt eget kors, var helt och fullständigt borta! Jag var fri, helt och hållet fri, och anklagelserna och brotten var borta — allt hade Han, den ende oskyldige, tagit på sig, och nu fanns det plötsligt bara *ett* enda kors och *en* enda man som led miljarder syndares straff. Allt vad jag förut sett, alla kors, alla brott, allt lidande och all pina var koncentrerat till den ensamme mannen på kullen. Vilken frihet för oss andra — och vilken gränslös tacksamhet vi var skyldiga den ende syndfrie, han som nu led straffet för allas synder.

□□□

Men min dröm slutade med det mest oförklarliga av allt. I stället för att med tacksamhet blicka mot Frälsaren, Befriaren på korset, vände millioner av de befriade ryggen åt honom — och reste själva upp sina egna kors på nytt, och ställde sig bara att vänta på att åter bli uppspikade. Skulderna var försonade, straffen avtjänade — av mannen på Golgata kors — men millioner människor vägrade ta emot hans offer, hans förlåtelse och nåd. Millioner vände honom ryggen, miljarder reste på nytt sina egna kors och blev sina egna domare och bödlar. Så slutade min dröm med det mest obegripliga av allt.

MATS JANSSON

BREV TILL. . .
forts. fr. sid. 22

Nu anser jag att:

. . . man skall förstå

. . . man inte skall döma efter enbart en parts utsago.

. . . man skall visa kristen vänlighet och gästfrihet mot alla.

. . . man skall förstå vilka enorma problem Jesusungdomarna ställdes inför när kyrkorna började stängas.

Eftersom tidningen DAGEN nämnde att det fanns tendenser som liknade "Children of God" var vi i församlingen inte i det läget beredda att utan vidare släppa fram förkunnelsen.

Vi drog in reklamen för mötet men ville hälsa gruppen välkommen till Kalix för ett samtalsmöte. Nu i efterhand tror jag att det hade varit utomordentligt nyttigt.

Hela problemet kom ju lördagen den 2 okt. i samband med reportaget i DAGEN. Tiden var enormt kort. Vad skulle pålysas på söndag i församlingen och när vi inte fått kontakt med er grupp?

Vi beslutade att ta emot gruppen. *Bjuda på middag. Låta gruppen bo i Missionskyrkan och att vi skulle få en samtalskväll omkring problemen och gruppens bekännelse och uppbyggnad. Men då gruppen kom till Piteå och vi fick kantakt avstod gruppen från att komma eftersom det inte blev något offentligt möte.*

Jag sade i telefonen till den unga dam som ringde:

— Vi är utomordentligt måna om att få besök av grupper ur Jesusrörelsen för vi behöver sådana besök. Och den dag vi får höra renommét om Er att ni står på centralt nytestamentlig och evangelisk mark är ni välkomna.

Nu är ju avstånden i dessa trakter långa och gruppen vände i Piteå.

— — —

Jag vill tacka för brevet än en gång. Och jag rekommenderar er att taga direkt kontakt med DAGEN för att där få presentera er. Med den kännedom jag har om tidningen tror jag att de vill rätta till om ett fel blivit begånget. Det är också tidningens kristna plikt.

Samtidigt måste man nog också framhålla — att det kanske har skett flera övertramp (kanske i ovisligt nit) från Jesusgruppens sida och att det som skett har förhjälpt till en självkritisk granskning som också den kan föra mycket gott med sig.

Så vill jag önska Er framgång i att föra människor till Kristus och sänder er Paulusordet: För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa.

I Herrens fröjdefulla tjänst

Ingvar Holmquist

Grundläggande undervisning i bibelskolan 1976

DEN KRISTNE OCH PENNINGEN

— Finns det i bibeln en enhetlig linje för en kristens hållning till den farligaste makten i tiden, penningen? Frågan ställdes av *Arne Imsen* i inledningen av sin bibelstudieserie. Eleverna i bibel- och lärjungaskolan på Gamla Bro fick grundlig undervisning om den kristnes förhållande till penningen.

En bibelläsande kristen vet att Nya Testamentet inte tiger om ting som rör penningen och dess makt, ränta, vinst och ekonomi. Bibelns författare återkommer gång på gång till dessa viktiga och känsliga spörsmål.

— Själva har vi inte kommit så värst långt när det gäller att ta upp frågor av det här slaget till behandling, och verkligen ta reda på vad bibeln säger, konstaterade Arne Imsen i ett av sina första bibelstudier i bibelskolans inledning.

— Vi sitter fast i traditionellt tänkande och handlande. Är då Ordets radikala föreskrifter i dessa frågor endast en utopi? frågade han vidare.

Arne Imsen har med utgångspunkt från de Jesu liknelser, där Mästaren behandlar just de här problemen och utifrån apostlarnas undervisning, tillämpning och liv, velat väcka till eftertanke, studium och rannsakan om vad Skriften egentligen säger oss angående vårt förhållande till våra materiella resurser, rikedomar . . .

— Vilket var den urkristna församlingens ideal och hur handlade man när det gällde att *förvalta* de resurser Gud ställt till dess förfogande?

— I Apostlagärningarna 2:44—46 och 4:32—37 beskrivs det underbara resultat Guds Ande åstadkom i de överlåtna pånyttföddas hjärta och i gemenskapen: "De hade allting gemensamt", " . . . ingen enda kallade något av det han ägde för sitt."

— Endast ett folk i historien har lyckats övervinna egoismen i ett av dess värsta uttryck; privatkapitalismen — det är den andeuppfyllda församlingen! hävdade Arne Imsen med triumf.

Bergspredikan och Jesu övriga undervisning om de här tingen är egentligen *omöjlig* för "den naturliga människan" att leva upp till eller förkroppsliga. Men *Gud* kan göra något, inte på våra villkor, utan då vi *överlåter* oss åt honom för att göra hans vilja.

— Då handlar det inte om idealism, utan om *tro*. Det är det inneboende kristuslivet som synliggörs. En kärlek som inte är passivt trånande utan aktivt deltagande.

— Ibland uppfattar jag vårt handlande som om vi inte tagit frälsningen, *efterföljelsen* på allvar, sade Arne Imsen i ett av sina bibelstudier.

— Det finns en impopulär sida av Jesu budskap. Den handlar om självförsakelse, offer, lidande för Kristi skull. Det handlar om att ta sitt kors på sig och följa Jesus. Att mista sitt liv för hans skull.

— Det verkar som om den teologiska vetenskapen tagit som sin uppgift att ge Jesu liknelser en innebörd som passar människorna — i stället för att människorna borde anpassa sig till Guds ord.

Bibeln lär tydligt att de materella resurser och tillgångar som kommer i en kristens händer egentligen inte tillhör honom. Allt vi får har vi att *förvalta*.

— Om vi använder "den orättrådige Mamons goda" (Luk. 16:9) för att utbreda Kristi rike, neutraliserar vi ett av satans starkaste vapen i tiden: penningen. Resurserna kommer i stället i Guds tjänst och våra handlingar och vårt förvaltarskap av materiella tillgångar får evighetsbetydelse.

Bibelns ideal måste gälla även vår tids kristna. Jesus talade till lärjungarna om att de inte skulle göra sig bekymmer för mat och kläder. Han sade detta därför att de hade all anledning att göra sig bekymmer. De hade inget. Lärjungarna skulle i stället sätta sin tillit till Gud. "Söken först Guds rike", sa Jesus, "så skall också allt detta andra tillfalla eder".

— Vi måste gå in under den självvalda fattigdomen, menade Arne Imsen vidare.

— Jag ser det som den enda lösningen! Vi säger NEJ till världens välsignelse, i stället vill vi uppleva Guds välsignelse över vårt liv!

— Lärjungarna och den första tidens troende var helt beroende av Gud för sin existens — men så stod också evighetens krafter till deras förfogande!

För årets elever i bibel- och lärjungaskolan har det gjorts klart att TRON är en kraft som kan skapa resurser. Då vi ställer det lilla vi har, vår fattigdom till Guds förfogande, ställer Gud sin rikedom till vårt förfogande!

Redan ifrån början var bibelskolan inriktad på att praktisera bibelns lära och lita på Gud även för försörjningen och kostnaderna för bibelskolan. Man tog ett steg i tro som syftade till att bibelskole-

Irene och Lennart Granquist, 23 och 19 år. Irene är tandsköterska och Lennart TV-tekniker. Tillhör Smyrnakyrkan (ÖM) i Sundsvall.

Nå, vad har ni att säga om den här bibelskolan?

Irene: Vad jag lärt mig här och förstått är att den kristnes tid upptas av att arbeta, äta, dricka, klä sig o.s.v. då vi i stället skall söka Guds rike först. Vårt andliga liv blir inte rikare för att vi höjer vår standard. Målet skall vara att synliggöra Jesus för människorna genom att naturligt utflöde av ett inneboende liv.

Lennart: Torgmötena var en överraskning. Att så många stannade upp och fick ta del av budskapet om frälsning i sång, vittnesbörd och traktater.

Något mer i undervisningen ni tagit intryck av?

Irene: Gunnos bibelstudier om Israel har gjort att jag fått det historiska perspektivet mer klart.

Lennart: Angående storfamiljstanken ser jag det som en stor fördel att varje dag kunna umgås med "familjen" och kanske också arbeta tillsammans på heltid för evangelium i olika former.

Irene: Tyckte bibelstudierna i Efesierbrevet var bra.

"Den som tror på mig (Jesus), av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram. (Joh. 7:38)

Mats Karlsson, 21 från Norrtälje

Varför kom du till bibelskolan?

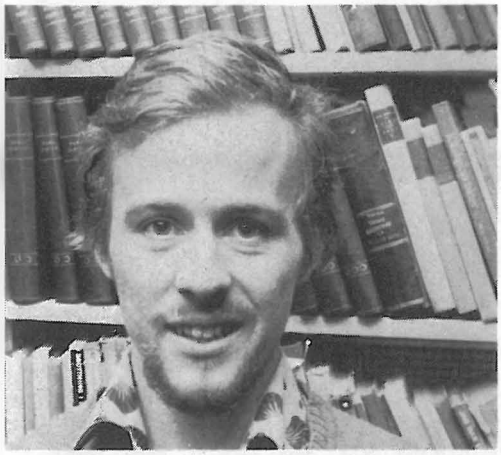
— För att ta del i Guds ord och få mera ljus över det. Och för att uppleva gemenskapen.

— Jag upplever i Anden att den fördjupade gemenskapen, livet i storfamilj är riktigt.

Varför tror du det?

...r första året ...bibelskola: ...R SETT EN ... DIMENSION ...EMENSKAPEN

Text: Bo Höglander

Mats Karlsson

— Guds ord talar om det. Det står ju också att de hade allting gemensamt. Jag har bedit till Gud om att han ska leda mig in i en sådan här form av gemenskap. Jag skulle helst vilja bo på landet, någonstans, trivs inte i storstaden.

— Det blir en helt annan dimension i gemenskapen då man möts varje dag!

Irene Granquist

Lennart Granquist

Eva Jacobsson

Vilka bibelstudier har gett dig mest?

Undervisningen om penningmakten. Ett viktigt ämne, anser jag. Vi måste sänka standarden.

Har det varit tillräckligt med evangelisation?

—Det skulle ha varit mer!

Vad tycker du om den form av evangelisation vi har använt oss av — försäljning av pepparkakor?

— Jag tror på den. Dels går ju de inkomna medlen till missionen, dels kommer man i kontakt med människor.

— Jag upplevde välsignelse då vi stod på torget i Nyköping, Berit Sollén och jag! Tänk att vi kan sälja våra egna produkter, som många av lärjungarna gjorde i urkristen tid.

Eva Jacobsson, 17, Pilgrimsfolket, Örebro

Vad har du fått ut av bibelskolan?

— Fint att man får komma med och känna ansvar i gemenskapen.

— Tycker det är roligt att sälja pepparkakor. Vi har fått vittna för många! En del människor, som bor ensamma i sina lägenheter är tacksamma bara för att man kommer. En del människor nås inte på annat sätt än genom detta.

Vad i undervisningen har gett dig mest?

— Det här om en djupare gemenskap tror jag på. Att det inte bara blir möteskristendom.

— När jag bodde hemma på Hasslö var det ofta så att man bara var på möte lördag och söndag och sedan sågs man knappast.

Tror du på en ändring bland kristna människor om man vill ta det här steget?

— Ja, det gör jag. Trögheten beror på att alla håller på sitt. Man vill inte överlåta sig helt.

Vad betyder allt detta för din framtid?

— Bibelskolan har betytt mycket för mig. Man ser allting på ett annat sätt nu. Jag tror att mitt dagliga liv kommer att påverkas. Just detta att man får vara tillsammans dagligen och kan bedja. Det är så lätt att glida bort i en ytlig gemenskap.

eleverna själva tillsammans skulle klara av kostnaderna. Dessutom ville man bryta med den intellektualism och det teoretiserande som är så vanligt för vår tids skolor.

Genom försäljning av pepparkakor några timmar varje dag har bibelskolan kunnat vara "självförsörjande". Kunderna har i första hand betraktats som frälsningskandidater. I en vardaglig situation har man kunnat nå massor av människor som annars aldrig hör ett ord om Jesus eller träffar någon kristen. Till varje pepparkakskund har ett exemplar av Midnattsropet överlämnats tillsammans med en personlig hälsning om frälsningen och försoningen i Jesus Kristus!

Bibel- och lärjungaskolan har på mer än ett sätt varit en *återgång* till en sundare livsstil. Bröder och systrar i alla åldrar har upplevt välsignelsen av att komma tillsammans varje dag (Apg. 2:46). Alla dagar har börjat inför Herrens ansikte med brödsbrytelse och bön. Sedan har det fortsatt med undervisning och arbete. Syskongemenskapen har styrkts då man bedit, lyssnat, ätit, arbetat tillsammans!

Då man får syn på vad tron kan åstadkomma blir bibelns ideal inte längre tyngande krav. Helt plötsligt upptäcker man att man egentligen inte *behöver* så mycket mer än föda och kläder (1 Tim. 6:8). Med frimodighet vill man besvara frågorna: Vad sätter jag in mina krafter på? Vad är det för ett mål jag vill nå? Jo, min kropp, mina krafter tillhör Herren och jag sätter in detta i hans tjänst. Målet är att "skaffa mig vänner medelst den orättrådige Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot mig i de eviga hyddorna" (Luk. 16:9). Medel och resurser satsas i Guds verk för att "vinna människor" för Gud.

(Käre läsare, hur förvaltar du den *tid*, de *medel* och *resurser* Herren gett dig? Hur använder du dina krafter, tjänar du Gud eller Mammon? Ingen kan tjäna två Herrar! Vem drar största nyttan av *din kropp, ditt förstånd* — Herren Jesus eller världsordningen? Överlämna, överlåt hela ditt liv åt Jesus Kristus till helig tjänst för honom! Hela världsordningen med dess ekonomiska system, dess rofferi och privatkapitalism går mot sin undergång — människorna är som får utan herde, ja, skörden är mycken, men arbetarna är oerhört få! Ska du bli en av dem som *satsar allt* för att bli en Jesu Kristi träl och motta *den eviga lönen* av honom en gång?)

B M H

DAGEN
den kristna rikstidningen
Pappa förlorade sin dotter till "Christ is The Answer"
Hon är helt i ledarnas våld!
Aktuellt reportage:
Gamla isoleras i samhället

Christ is the Answer — en amerikansk evangelisationsgrupp — kom till Sverige och försvann under märkliga omständigheter. Innan teamet startat planerade möteskampanjer blev det utmanövrerat snabbt och effektivt från de flesta uppgjorda arrangemang. Händelserna är uppseendeväckande och har därför fått stort utrymme i detta nummer av Midnattsropet.

Som ensam tidning har vi följt skeendet och resultatet redovisas utförligt. Turerna kan följas i översikter, kommentarer och reportage, och väcker den vitala frågan, om kristen massmedia legitimerat metoder, som tangerar religionsförföljelse.

SÅ STOPPADES

— Pappa förlorade sin dotter till Christ is The Answer.

— Hon är helt i ledarnas våld.

Med feta typer över hela löpsedeln basunerade tidningen Dagen den 2 oktober ut att man avslöjat en grupp Jesusungdomar med tillfälligt verksamhetsfält i Sverige. Löpsedeln illustrerades med ett foto av fadern, en man med flera akademiska meriter. Allt gav intryck av stor vederhäftighet.

Vad var detta? Hade en ny rörelse av samma slag som Children of God drabbat landet?

På Dagens paradsida återkom tidningen med samma påstående i svarta rubriker. I ingressen förklarade fadern:

— Det känns som om vi förlorat vår dotter.

☐ "Hjärntvättad'

En f. d. medlem intygade:

— Jag var fullständigt hjärntvättad!

Ingressen avslutades med OM-ledaren George Verwers påstående:

— Ni bygger på en obiblisk och genomfalsk grund.

Mönstret tycktes solklart. Av alla fakta att döma hade man kommit en sensation på spåren. Vem mindes inte avslöjandena om Children of God, deras framträdande i TV-rutan, kvällstidningarnas och veckopressens löpsedlar och avståndstagandet från en — den gången i varje fall — enig kristenhet. Dagens löpsedel och framsida gav intrycket att man utan tvekan kommit en ny och likvärdig sensation på spåren — men inte bara det — den här gången var det en kristen tidning som var först med nyheten.

Själva huvudartikeln fanns inne i tidningen och upptog en hel sida. I rubriken stod:

— "Jesusgrupp" från USA invaderar Sverige idag.

— Jag höll på att bli tokig! säger avhoppare.

Den efterföljande artikeln varvades med påståenden av samma slag:

— Vi måste varna alla ungdomar för denna fruktansvärda organisation, som är en avläggare från negerslaveriet!

— Allt bestäms av ledaren.

— Christ is The Answer uppvisar tydliga likheter med Children of God.

Omdömena verkade odiskutabla. En hel rad församlingar och organisationer hade samtidigt tagit avstånd från Christ is The Answer: Operation Mobilisering (OM), Slaviska Missionen, Jutatorpet, och Gileadkyrkan i Göteborg. Det förhållandet gav påståendena extra tyngd. Hade även direkta organisationer tagit avstånd, måste ju skiljaktigheterna inte bara bestå i t.ex. olika verksamhetsformer. Christ is The Answer måste uppenbarligen medvetet driva en helt väsensfrämmande ideologi av en sådan farlig karaktär att svensk ungdom allvarligt måste varnas.

Kunde detta vara sant? Det var omöjligt att ur artikeln utläsa vad gruppen Christ is The Answer själv stod för. Ingen representant för gruppen hade nämligen yttrat sig i artikeln. Kanske var alla fakta så fullständigt entydiga att det ansågs oväsentligt och totalt ointressant att höra den grupp anklagelserna riktades mot?

☐ Chock

Dagens "larmartikel" kom som en chock. Göteborgstidningen med en upplaga på nästan 100.000 ex plankade Dagens artikel rakt upp och ner och körde ut den över löpsedeln. Aftonbladet, med en upplaga på över 400.000 ex publicerade någon dag senare samma sak direkt från Dagen.

Christ is The Answer låg just i startgroparna för en stor kampanjturné i Sverige, med mängder av möten inbokade runt om

ETT JESUSFOLK

i landet när tidningsartiklarna blåste upp till storm. Plötsligt stängdes församling efter församling för den lilla gruppen. På många ställen där man varit klart positiv, vände man sig till gruppens högkvarter, avvaktande och undrande, och bad om en förklaring. Allt skedde under det att Dagen passivt registrerade händelseförloppet.

☐ Farlig rörelse?

Onsdagen den 6 oktober hade Dagen fått tillräckligt stoff för en ny artikel. Med hänvisning till sin egen "larmartikel" noterade man att församling efter församling sagt ett bestämt nej till gruppens besök. Flera av dem var klart namngivna, vilket gav intryck av stor trovärdighet. De anklagelser man riktade mot gruppen togs samtidigt upp än en gång. Denna gång hade man dessutom fått pastorerna Sven-Olov Mattsson och Jean-Erik Mårtensson i Gileadförsamlingen i Göteborg att uttala sig på ytterligare ett par punkter. Sammantaget tycktes således allt ytterligare förstärka intrycket av att det handlade om en mycket farlig rörelse.

Att Christ is The Answer var en farlig rörelse tycktes alla vara märkvärdigt eniga om. Inget försök till balansering av bilden märktes. Tvärtom, alla parters bannlysning av rörelsen tycktes fullständig. Kunde det verkligen vara rätt? Varför hade inte en enda från Christ is The Answer gjort det minsta försök att vederlägga anklagelserna? Var det inte tidningens skyldighet att ge de angripna tillfälle att gå i svaromål? Eller vägrade gruppen att ställa upp för en intervju?

Attityden mot Christ is The Answer hamrades successivt in. Torsdagen den 7 oktober kunde en ny artikel i Dagen meddela att även Korskyrkan i Stockholm tackat nej till besök. Att Dagens artikel hade påverkat deras inställning sades helt öppet.

Kampanjen mot Christ is The Answer — att det handlade om en kampanj började det hela ge intryck av då hela tiden bara den ena parten kom till tals — tog ny vändning den 14 oktober då ÖM:s tidning Missionsbaneret på ledarplats konstaterade rörelsens urspåring och nuvarande likhet med Children of God. Skribenten hänvisade till Dagen och tidningspressen. Samma vecka utkom Svenska Alliansmissionens tidning Trosvittnet med en ledare som i skarpa ordalag varnade för rörelsen på grund av likheten med Children of God. Därmed hade avståndstagandet auktoriserats från högsta samfundsnivå.

Att två samfundsorgan med stor genomslagskraft funnit Christ is The Answer så alarmerande att man tagit upp det så allvarligt, gav tidningen Dagen ett nytt tillfälle att behandla rörelsen. I sin presskrönika citerade ansvarige utgivaren Per Östlin den 19 oktober valda delar ur samfundstidningarnas ledare, där kopplingen till Children of God tydligt markerades. Rubriken över presskrönikan slog otvetydigt fast: Ungdomlig entusiasm utnyttjas.

☐ Varning utfärdad

Dagens dokumentering av rörelsen tycktes alltså ha bekräftats från auktoritativt håll inom vissa samfund. Två dagar senare, den 21 oktober, kom en ledare i Dagen som allvarligt varnade för smågrupper och kamporganisationer där det ensidiga beroendet av en person lurade. Anspelningen var i det här sammanhanget tydlig, trots att inga exempel nämndes på vilka grupper Dagen syftade. Och det behövdes kanske inte heller. Dagens avslöjanden om Christ is The Answer hade ju ännu inte i något stycke betvivlats. Dagens påståenden var uppenbarligen vid det här laget redan kanoniserade.

Lördagen den 23 oktober, dvs, tre veckor efter Dagens stora "larmartikel", infördes på insändaravdelningen ett första genmäle från Christ is The Answer. Bill Lowery, ledare för gruppen hade då en insändare, daterad den 13 oktober. Då hade nästan samtliga möten som gruppen inbokat redan inställts, tillsammans bortåt 100 möten i hela landet. Alla kontakter hade tillfälligt lagts på is. Förhandlingarna om en eventuell storkonferens i Stockholm hade dessutom fåtts att bryta ihop.

Insändaren från Christ is The Answer gav en helt annan bild av vad rörelsen stod för än den Dagen redovisade. Insändaren hade en klar evangelisk ton och innehöll ingenting som kunde väcka associationer till de grova anklagelserna i Dagen. Varför hade det då dröjt så länge innan Christ is The Answer beretts utrymme i Dagen? Dateringen och placeringen av genmälet var förbryllande. Först 10 dagar efter dateringen hade genmälet införts på insändaravdelningen. Hade Dagen legat på manuskriptet? Och varför placerade man det inte som en fristående artikel, utan långt bak i insändarspalten?

Bill Lowerys insändare följdes av en redaktionell kommentar där tidningen tillbakavisade hans förklaringar. Tidningen åberopade ånyo församlingar och organisationer som enligt uppgift inte kunnat ge gruppen rekommendationer.

Dagens behandling av evangelisationsgruppen Christ is The Answer verkade dock på det hela taget förbryllande. Flera oklara punkter tycktes finnas. Varför blev inte Christ is The Answers synpunkter också redovisade i Dagens "larmartikel" fastän Bill Lowerys sent inkomna genmäle inte uppvisade några avgörande skiljaktigheter? Var inte Dagen intresserad av att få gruppens ståndpunkter redovisade? Hade Dagens artiklar inte tillräcklig underbyggnad?

Christ is The Answer i aktion på Hötorget, Sthlm.

Pastorer om evangelisationsgrupp:

Vi trodde på DAGEN—

När allt kom omkring så hade inte någon av de i Dagen uppräknade organisationerna som skulle ha ställt sig helt avvisande till Christ is The Answer gjort vad Dagen påstod.

— Om man skrev att Gileads äldste kår beslöt stänga för gruppen så är det fullständigt nonsens! förklarade föreståndaren Jean-Erik Mårtensson.

— Mitt ställningstagande var personligt och alltså inte för Slaviska missionen, sa Ingemar Martinsson.

— Vi har inte avvisat gruppen, säger pastor Ingvar Holmqvist, missionsförsamlingen i Kalix.

Betänkligheter man fått mot gruppen, har man på basis av Dagens artikel . . .

Gileadförsamlingen i Göteborg var nämnd i Dagens "larmartikel" såsom en av de församlingar och organisationer som tagit avstånd från Christ is The Answer.

Om denna uppgift säger pastor *Jean-Erik Mårtensson,* föreståndare för Gileadförsamlingen i Göteborg:

— Gileadkyrkan har inte stängt för gruppen. Däremot hände det, att de ungdomar som tidigare varit med i Christ is The Answer efter ett 80-årskalas i Gilead

Jean-Erik Mårtensson: Gilead har inte stängt för gruppen

samlades tillsammans med mig för att samtala om ett besök som gruppen ämnade göra. Vi bestämde att denna gång måste det stängas för dem. Det beslutet genljöd sedan över hela Sverige. Om man sedan skrev att det var Gileads äldstekår som beslöt det, så var det fullständigt nonsens. Äldstekåren godkände två veckor senare retroaktivt beslutet, som ungdomarna själva fattade.

Så här säger *Sven-Olof Mattsson,* ordförande i Linnéahuset, pastor i Gileadförsamlingen, Göteborg:

— Problemet med Christ is The Answer har aldrig dryftats i något församlingsmöte i Gilead. Vi har heller aldrig tagit avstånd från teamet. Det enda som skett är att gruppen bett att få hålla ett möte en fredag hos oss på Gileadkyrkan. Det mötet inställdes dock på grund av att många hade en mycket reserverad hållning till dem.

— Vi har aldrig tagit ställning till om vi skulle hälsa teamet välkommen. Inget beslut fattades varken för, till eller omkring den här saken. Vi har aldrig samarbetet med Christ is The Answer på något sätt. De har hela tiden haft sina kampanjer

själva, och inbjudit andra att delta. En del tog kontakt, andra inte. Vi hade en ambition att hålla kontakt med dem och har gjort det i två år nu.

— Ett besök var alltså planerat i Gilead, och ett löfte att de skulle få komma var avgivet. När vi ställde frågan till våra ungdomar i församlingen om vi skulle ha teamet här eller inte, så blev svaret ett enhälligt nej. Beslutet fattades helt enkelt på en ren expeditionell nivå, sedan vi efterhört reaktionen rent opinionsmässigt bland de ungdomar, som tidigare varit med gruppen. Det var alltså inte fråga om något regelrätt möte med församlingsbeslut bakom.

Holger Sjögreen, predikant och äldstebroder i samma församling förklarar:

— Gileadförsamlingens äldstekår och styrelse har aldrig fått någon som helst information om den här rörelsen. Första gången jag hörde talas om den, var när jag slog upp Dagen och läste denna ganska uppskakande artikel. I ett äldstemöte senare tog jag upp detta sällsamma förhållande att vi i Dagen fick läsa att församlingsledningen avvisat Christ is The Answer.

— Det enda jag hört talas om i sam-

Holger Sjögreen: Första gången jag hörde talas om gruppen var i Dagen.

band med denna grupp är, att man i ett möte med församlingens ungdom under min semester skulle ha diskuterat relationer till Christ is The Answer. Vad som förevarit har jag bara fragmentariskt hört. Det skulle ha förekommit önskemål från ungdomar i församlingen om att vi inte skulle ha med gruppen att göra.

Slaviska Missionen genom Ingemar Martinsson var en annan organisation som Dagen påstod tagit avstånd från Christ is The Answer. Det kan vara värt att observera hur Dagen formulerade saken. Det avslöjar nämligen en betydelsefull glidning. I den första artikeln skrev man "Slaviska Missionens Ingemar Martinsson". Tre veckor senare hette det "Slaviska Missionen, representerad av Ingemar Martinsson".

Så här förklarar Ingemar Martinsson Slaviska Missionens engagemang:

— Vi har inte haft något samarbete med Christ is The Answer. Jag personligen var anmodad att tala på deras konferens som de planerat i Stockholm, vilket jag emellertid avböjde. Det var ett personligt ställningstagande och alltså inte för Slaviska Missionen.

Sven Bergholm: Jag tror att om Dagens artikel inte kommit hade vår församling ställt upp.

Även OM (Operation Mobilisering) uppgavs ha avbrutit samarbete. Delar av ett brev ställt till Christ is The Answers ledare Bill Lowery, användes som material. Författare till brevet var OM-ledaren George Verwer. I brevet påtalade George Verwer att Christ is The Answer byggde på en obiblisk och genomfalsk grund och i sin uppbyggnad uppvisade tydliga likheter med Children of God.

Sven Bergholm, pastor i Korskyrkan i Stockholm, uppger att han varit i kontakt med George Verwer och frågat om brevet.

— George Verwer förklarade för mig att han var ledsen över att hans brev använts så som det gjorts i Dagen. Han sade att han inte hade påstått, utan bara ställt en rad frågor till Bill Lowery. Det var därför att han hört om en del underliga principer som han vänt sig direkt till Bill Lowery personligen för att få svar. Men därifrån till att säga att han påstått något — det hade han inte gjort. Hans informationer var bara underbyggda på vad han hade hört i andra hand.

Beträffande samma brev berättar Sven-Olov Mattsson, Gileadförsamlingen i Göteborg, att han hade fått en kopia av det från George Verwer själv. Det innehöll frågor om teamet. Sven-Olov Mattsson lät skicka egna kopior av brevet till alla som haft med saken att göra i Göteborg samt vissa andra. Dagen fick dock ingen sådan kopia.

I Dagen förekom även uppgift om att ett antal missionsförsamlingar sagt bestämt nej till samarbete, bl.a. missionsförsamlingarna i Kalix och Piteå.

— Vi har inte avvisat gruppen, säger pastorn i Missionsförsamlingen i Kalix, Ingvar Holmqvist.

Ingvar Holmqvist berättar att det som hände var att när dagenartikeln kom, sände han iväg ett brev till gruppen. Brevet kan läsas på annan plats i tidningen. I stället för ett offentligt möte meddelade Holmqvist att de skulle ordna ett samtalsmöte för att ge gruppen tillfälle att förklara sig. Artikeln i Dagen hade nämligen gjort att de blivit lite fundersamma. Gruppen kom dock inte.

Ingvar Holmqvist uppger att församlingen i Piteå gjorde på samma sätt och inbjöd gruppen. Gruppen kom dock inte dit heller.

Även Korskyrkan i Stockhom uppgavs ha tagit avstånd från gruppen. Sven Bergholm, föreståndare för Korskyrkan, förklarar dock att han och styrelsen aldrig tagit ställning till vilka Christ is The Answer var.

— Styrelsen ansåg bara att teamets medverkan kunde ha en splittrande effekt på en annan konferens församlingen skulle ha just då.

Bakgrunden var denna att Korskyrkan redan planerat en stor missionskonferens i slutet av oktober. När Christ is The Answer frågade om de ändå kunde komma accepterade Bergholm det och ställde sig positiv. Styrelsen beslöt dock att avböja besöket.

— Styrelsens motivering var att det rent organisationsmässigt var svårt att klara av en konferens med ytterligare 50 ungdomar. Styrelsemedlemmarna hade alltså ingen dagenartikel eller några synpunkter att gå efter när de bestämde sig.

När Sven Bergholm meddelade Christ is The Answer beslutet, förklarade deras representant att de tyvärr uppfattat Bergholms positiva inställning som ett klart ja. Därför hade de t. o. m. redan tryckt upp en dyrbar folder för kampanjen. Då Bergholm hörde det, lovade han dock att försöka påverka styrelsen till att ändra beslutet. Men när styrelsemedlemmarna fick se Dagen var det omöjligt att börja tala om samarbete med gruppen.

— Jag tror att om Dagens artikel inte kommit, hade vår församling varit villig att ställa upp.

Vänd!

Är Christ is The Answer en farlig rörelse och har den likheter med Children of God? Hur ser de personer, som i dagenartikeln var direkt berörda av teamet, på den bilden?

Torsten Thune, fadern till den "förlorade" dottern, medger att motsättningarna mellan honom å ena sidan och dottern och teamet å andra, kunde ha med två olika livsmönster att göra. Dottern följde helt frivilligt med teamet.

Försökte hjälpa gruppen

När "larmartikeln" kom och församlingarna avvisade gruppen, ringde Thune själv till berörda församlingar och försökte hjälpa gruppen att komma fram igen.

— Jag ringde till platser i Dalsland och pingstkyrkan i Falköping, bad dem ompröva sina beslut och ta emot dem igen.

Fru Soli Thune, mor till den "förlorade" dottern, anser inte att Christ is The Answer är en farlig rörelse. Tidningarna hade nog överdrivit hennes attityd till gruppen, medger hon. Hon anser att det är fina ungdomar som är med i teamet, och de har fina relationer till andra kristna.

Kia Smyth, en av avhopparna från Christ is The Answer, vill inte påstå att Christ is The Answer är någon genomtänkt villfarelse. Hennes tanke var inte att det skulle bli en sådan väldig publicitet.

Tänkte sig bara en notis

— När Dagen kontaktade mig, var det en kvart efter det att jag fått veta att min väninna dött. Jag befann mig i ett chocktillstånd. Jag önskade aldrig att det skulle bli en så stor artikel. Jag hade tänkt mig en liten notis.

Att Christ is The Answer skulle likna Children of God förnekar samtliga som Midnattsropet talat med. Ingen förklarar sig ha något emot ungdomarna. De uppges tvärtom vara mycket fina och gripna av Gud.

Ingemar Martinsson anser inte att man bör varna för gruppen utan i stället söka komma i kontakt med dem, eftersom de verkligen vill tjäna Herren.

Sven Bergholm, var i förstone positiv till gruppen, men efter "larmartikeln" är han inte klar över vilken ståndpunkt han skall ta. Han anser att ett yttrande i någon riktning är för litet underbyggt.

Holger Sjögreen förklarar att de betänkligheter han har emot gruppen har han på basis av Dagens artikel.

Jean-Erik Mårtensson förklarar sig vara helt positiv till gruppen. Han försökte t. o. m. fungera som medlare mellan Bill Lowery och de ungdomar som hoppat av. Han såg också positivt på att få en lösning till stånd. Bill Lowery ansåg dock att Mårtensson lyssnade mer till ungdomarna än till honom varför han löste Mårtensson från uppgiften.

Trots de genomgående positiva attityden till ungdomarna går dock meningarna isär ifråga om den behandling Christ is The Answer fått i pressen och den blockad de tvingades in i.

Jean-Erik Mårtensson tror inte att gruppen tar någon skada av vad som skett.

— De kommer bara att bromsas i sin framfart för att senare bli mer skickliggjorda. Den blockad de hamnat i var bara någonting ofrånkomligt. De hamnade i den p. g. a. sina egna misslyckanden i själavården. Det är inte fråga om rätt eller orätt behandling utan om en naturlag. Det är fint med resultat, men om man inte vårdar resultatet, så blir våra resultat vår undergång.

En panggrej

Sven-Olov Mattsson anser att det som skett var en panggrej för en journalist.

— Det är inte ett för hårt slag emot dem. Det är en direkt spegling av deras egen hantering av sina medlemmar.

— Man kan inte räkna med att saker och ting hur länge som helst skall sopas under mattan.

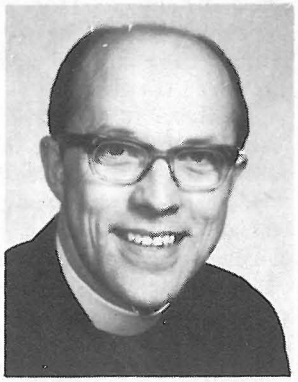
Ingemar Martinsson tycker dock att man skulle ha hört gruppen först innan man skrev artikeln. Han anser det rättfärdigt att man lyssnar till båda parter.

Sven Bergholm säger att han varit i kontakt med Olof Djurfeldt, chefredaktör på Dagen, om det som skrivits och påpekat för honom att de kanske hade för lite underlag för att gå ut med en sådan dödssom över rörelsen. Rörelsen blev ju omöjlig i alla sammanhang.

För att inte lämna ungdomarna åt sitt eget öde och för att i någon mån hålla dem skadeslösa har Sven Bergholm medverkat till och skickat ut ett brev till församlingarna och vädjat om en gåva till ungdomarna.

— Vi kan ha vilken inställning vi vill till dessa ungdomar, men en kristen plikt är att vi inte lämnar dem vind för våg utan känner ett visst moraliskt ansvar för dem.

Materialet om Christ is The Answer är sammanställt av Arne Imsen, Stina Fridolfsson, Gustaf Jillker och Lars Olov Andersson.

Ingvar Holmquist, Kalix

Brev till Christ is The Answer

Tack för brev som kom idag.

Angående besöket av gruppen ur "Christ Is The Answer" har jag här en del synpunkter som jag önskar framföra.

Vi hade i vår församling glatts i förväg över att få besök av er "Jesusgrupp". För tre år sedan hade vi ett sådant besök och vi var glada över detta. Bl.a. var Bill Lowery med vid det besöket i Kalix.

Först en del praktiska saker:

1. Förfrågan och framförallt bekräftelsen att vi skulle få besök en viss dag och viss tid kom för sent. Så sent att jag i efterhand fick ringa till tidningarna för att få in vår annons om mötet.

2. För det andra stod det i bekräftelsen att gruppen skulle komma till Kalix vid 10-tiden och i det första brevet stod att gruppen var beredd att medverka i skolorna. (P.g.a. tidens knapphet gick det inte att få in ett besök i skolorna och tur var ju det, för gruppen kom vid 12-tiden till Piteå och hade inte varit i Kalix förrän vid 14-tiden.)

Tänk er om vi hade kunnat ordna en hel skola med 600 elever som kl. 11.00 sitter och väntar på ert besök och gruppen befinner sig 15 mil därifrån.

Så kom då den här ödesdigra artikeln i DAGEN. Den kom också för oss som en chock. Hela lördagen satt jag i telefonen för att kunna få kontakt med Dig, men misslyckades. Ingen visste var man kunde få tag på representanter för Jesusgruppen. Då ringde jag ett flertal pastorer för att få "grepp om läget". Dessa ville inte i dåvarande situation rekommendera gruppen.

forts. sid. 15

Fråga till Olof Djurfeldt, chefred. på Dagen:

Var det en önskad effekt att 100 möten blev inställda?

Varför fick inte Christ is The Answer tillfälle att uttala sig då den första artikeln om dem skrevs i Dagen?

— Arne Winerdal, som skrev artikeln, försökte få tag på dem men klarade inte av det. Det fanns inget telefonnummer, och han lyckades inte komma fram till dem.

Så de har alltså inte vägrat att ställa upp?

— Nej, det har de inte gjort, men Winerdals avsikt var att nå dem.

Var det inte angeläget att vänta med publiceringen tills de kunde få tillfälle att uttala sig?

— Det fanns skäl att tro att dokumenteringen var tillräcklig, så att man skulle kunna skriva om dem. Det var ju många som hade gett uttryck för den uppfattning som kom fram i artikeln.

Var det av brådskande skäl som ni lät den gå?

— Jag kan inte exakt säga vilka övervägandena var som låg till grund för det. Personligen var jag inte hemma då.

Har Dagen försökt att senare komma i kontakt med dem?

— Vi har haft kontakt med dem. De har ju skrivit också. Vi har gett ett långt utrymme för Bill Lowery. När man inte yttrar sig från början så är det normala att man ger plats för ett inlägg, och det har vi gjort.

Det var alltså inte *ert* initiativ att söka få deras syn på vad som har sagts?

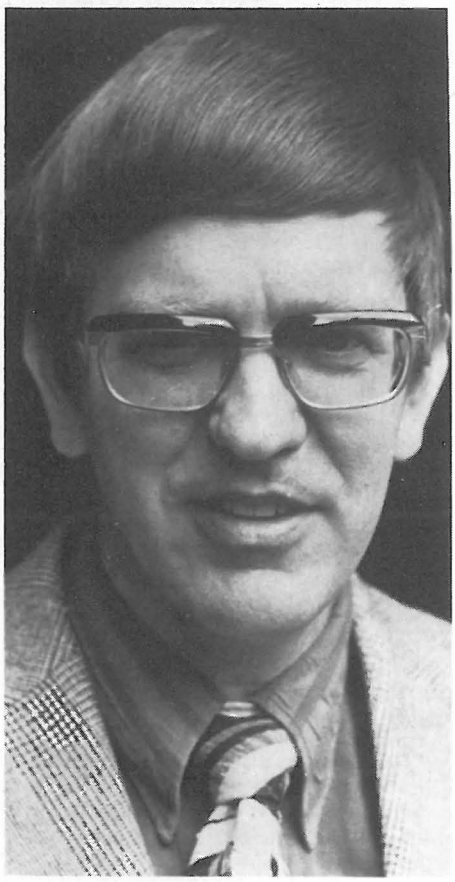
— Det är ju det normala i ett sådant här sammanhang att det kommer kontakter. Vi har tagit emot ett inlägg ifrån dem. Sedan är det väl rätt ointressant vem som tagit initiativet. Det är väl det normala att folk hör av sig.

Var det Dagen som tog initiativet till genmälet, eller var det Christ is The Answer som gjorde det?

— Det är väl ganska ointressant. Så långt jag vet, var det Christ is The Answer som hörde av sig till oss, men jag kan inte svara absolut säkert. Jag har nämligen inte hållit i allt det där. Jag vill dock påpeka att Arne Winerdal sökte kontakt med Christ is the Answer innan han skrev sin artikel. Det är rätt så väsentligt. Han lyckades inte, men han gjorde ansträngningar för att klara det.

Ni ansåg alltså inte att det var väsentligt?

— Det är klart att det ansågs väsentligt, eftersom han sökte den kontakten. Men det är så i ett journalistiskt arbete, inte minst i en dagstidning, att man inte alltid kan få tag på dem man söker. Och när man då ger utrymme för ett genmäle på önskan, så måste det anses lika korrekt. Vägrar man genmäle, då är det en annan sak.

Har ni behandlat den här rörelsen även på ledarsidan?

— Nej.

Ansvarige utgivaren Per Östlin har förklarat att ni hade tagit upp det på ledarsidan.

— Nej, då har han tagit fel. Vi har inte gjort det.

Så den artikel ni skrev den 21 oktober angående församlingen, vänder sig alltså inte emot Christ is The Answer?

— Den handlade väl om församlingstanken över huvud taget. Ni kan ju själv se om det finns någon formulering där som skulle kunna innefatta dem, men Christ is The Answer är ju inte på något sätt nämnd.

Fanns det objektiva och klara sakskäl till de anklagelser som fördes fram?

— Ja, det bedömdes så.

Det var alltså inte bara subjektiva värderingar som låg till grund?

— Det som redovisats i artikeln är vad folk ställt sig bakom.

Bedömer *du* det som objektiva och klara sakskäl?

— Det är ju klart att de som framfört de uppgifterna får ju i sista hand stå för dem. Det är ju alltid en viss risk att sagesmän givit en överdriven bild av en sak. Det avgörande är dock att det ansågs att det fanns tillräcklig grund för artikeln när den skrevs. Det har inte kommit fram någonting annat senare heller.

Det som skedde efter artikeln var att 100 möten inställdes i landet, och att gruppen var tvungen lämna Sverige. Var det en önskad effekt?

— Jag vill inte yttra mig om det.

Vad var då orsaken till att ni skrev?

— Det här verkar ju nästan som ett förhör. Det finns inte någon anledning att svara på det.

Ekot från samfundstidningarna

□ Även Svenska Alliansmissionens tidning Trosvittnet och Örebro-Missionens tidning Missionsbaneret har behandlat Christ is The Answer i sin spalter, båda på ledarplats.

John Westlin, Trosvittnet, skrev bl.a. att Christ is The Answer visat sig vara av liknande karaktär som de villfarande Children of God med sin totalitäre ledare David Berg.

Som grund för det påståendet pekar Westlin på tidningsuppgifter i flera dagstidningar och en rapport från en kollega. Westlin medger dock att kopplingen till Children of God kan vara orättvis. Då bör man komma ihåg att Westlin skrev sin ledare långt innan Christ is The Answer fått tillfälle att göra något inlägg i pressen.

Ingemar Ringsvåg, Missionsbaneret, skrev också samma vecka att likheten med Children of God är tydlig. Ringsvåg uppger att han bygger sin ledare på presskritiken, även om han nog trodde att den var en aning överdriven.

Svensk Veckotidning, Svenska Missionsförbundet, har även nämnt Christ is The Answer, dock inte på ledarplats. Svensk Veckotidning var uppriktigare och placerade rörelsen på skvallerspalten. I gengäld kunde tidningen komma med ännu värre avslöjanden än att den bara var lik Children of God.

Farlig journalistik

□ Angreppen på Christ is The Answer i Dagen vägdes aldrig upp av någonting som kunde vara till gruppens fördel. Bilden av Christ is The Answer blev därför missvisande. Som journalistisk metod anses förfaringssättet vara förkastligt. Ändå användes den ofta i fall när man önskar åstadkomma propagandistiska effekter.

Pingströrelsen har tidigare utsatts för metoden. Våren 1975 sände t.ex. TV ett program om pingströrelsen kallat "Inte bara halleluja". Programmet fick stor kritik från kristet håll därför att man ansåg programmet alltför vinklat. Programmakarna hade genomgående förtigit detaljer som var till pingströrelsens förmån. Programmet prickades senare i Radionämnden.

Kritiken blev enorm i Dagen. Så här formulerade tidningen sig i ett ledarstick den 7 maj 1975:

> "Ingen kan begära av producenten, att alla intervjuade skall komma till tals i den utsträckning de själva kanske hade önskat. Men det viktiga är att han inte förtiger relevanta fakta, som han fått ta del av. Och det är på den punkten som programmet hade de svåraste bristerna.
>
> Den subjektiva journalistiken är på modet. Men det kan näppeligen anses som god journalistisk yrkesetik att arbeta med lögn och bedrägeri."

I en artikel den 16 maj i samma tidning intervjuades Hasse Nordström, tidigare radio- och TV-producent på Sveriges Radio. Han sade följande om programmet:

> — Det här programmet är prototypen för den journalistik som jag trodde vi var befriade från sedan minst 10 år tillbaka. Vilken organisation som helst kan råka ut för ett sådant program. Jag skulle kunna göra ett lika hårdvinklat program om Sveriges Radio och få företaget att framstå som suspekt. Det går alltid att hitta människor som är missnöjda och som kan uttala sig.

I samma artikel rapporterades att ekumeniska rådet i Västerås anmält programmet till Radionämnden. Rådets ordförande Sven Nyman, förklarade:

> — Vi hade ingen debatt om förslaget. Det var självklart att anta det. Vi kristna tycker att programmet slår hårt mot oss alla. Den här gången var det pingströrelsen som blev utsatt. En annan gång kan det vara Svenska kyrkan eller något annat samfund.

Även Missionsbaneret kritiserade i sin ledare TV-programmets sätt att beskriva pingströrelsen. På det sättet, menade tidningen, kunde man ju ta vilken rörelse som helst och presentera den så att själva helheten och verkligheten gick förlorad:

> "Det vore fair play om press och massmedia beaktade detta och i sina presentationer toge större hänsyn till helheten än till vissa excentriska ytterlighetsfenomen."

Till god publicistisk sed hör...

att tidning inte utsätter fysisk eller juridisk person för förtal genom att publicera ogrundade och nedsättande uppgifter eller påståenden om honom/henne. Det gäller om det inte varit försvarligt att lämna uppgift i saken eller om tidningen inte haft skälig grund för uppgifterna. Nedsättande innebär att personen utpekats som brottslig eller klandervärd i sitt levnadssätt eller utsatts för annan missaktning. Det gäller även om inte namn och bild satts ut men om han/hon ändå kan identifieras. I alla fall ligger bevisbördan på tidningen.

att nödvändig kontroll av uppgift skett före publicering, särskilt med tanke på om uppgiften kan vålla skada eller få andra vittgående verkningar.

att en andrahandsuppgift inte får presenteras som en förstahandsuppgift.

att uppgifter inte får ge falskt sken av att ha stöd hos myndigheter eller liknande.

att en framställning aldrig får ge ett falskt sken av att ett uttalande gjorts av någon person.

att ovidkommande uppgifter eller uttalanden som kan vara till skada inte bör förekomma.

att en person som direkt berörs av en artikel får rätt att komma till tals redan i samband med artikelns publicering, särskilt om personen skildrats nedsättande.

att en tidning vidtar rättelse på eget initiativ, särskilt då obestyrkta påståenden givits en kategorisk avfattning.

att en tidning själv företar rättelse eller ger plats för genmäle så snart publicering skett i strid med god sed. Avgörande är icke om tidningen haft fog för sin tolkning av materialet utan hur saken uppfattats av den angripne själv. Rätten till bemötande är helt oberoende av vilket slags tidningsmeddelande det gäller: ledare, nyhetsartikel eller insändare.

Frågor om efterlevnaden av denna praxis, prövas av Pressens opinionsnämnd och allmänhetens pressombudsman (PO).

SKANDALISERANDE PUBLICITET, ANNONS- OCH NYHETSBOJKOTT

– den kristna rikstidningens vapen mot maranataväckelsen

Två aktuella exempel

Dagens kolumn • Dage…um

sett …ns tal är 666 …nar Johansson

Erland Sundström

Children of God – igen

Harry Mart…

Men kärlekslöshet är också det stora avfallet från den kristna kärlekens bud. Se t ex på Maranata-rörelsens utveckling till hatorganisation! Arne Imsen spelar allt tydligare en roll som "den falske profeten" och fradgan står om munnen på honom, när han piskar upp hatet hos sina vilsna anhängare. Vad skulle det antikristliga hatets organ heta om inte Midnattsropet? Vargen ylar t o m i en illegal radiosändare (illegal = laglös) för att vi inte ska vara i okunnighet om sambandet mellan laglöshet och kärlekslöshet.

Våld mot kyrkor:

Polis måste ingripa på flera platser

…ad vid en av sektens …are.

Nu ville Tomelilla-ynglingen hämnas på "Guds barn". När han fick se att det lyste i Filadelfia trodde han att sekten höll till där och bestämde sig för att …å till verket omgående.

Ynglingen kommer att bli åta- … första hand för skadegö- …ntuellt också för stö- …etsfrid.

…remistgrup- …le senaste …ntrum i … före

…tat om vilka fruktansvärda metoder som används av "Guds barn".

På måndagskvällen hade Umeå-producenten Siewert Öholm samlat en stor panel framför TV-kamerorna för att samtala om religiös fanatism bland "Guds barn" och andra religiösa minoriteter.

En av deltagarna, pingstpastorn Stanley Sjöberg, nämnde om hur nu också Maranata-rörelsen i Stockholm har börjat med hatkampanjer mot andra kristna, något som har kännetecknat "Guds barn".

Förra helgen genomförde medlemmar ur Maranata en flygbladsaktion utanför flera av Stockholms frikyrkor. En uppgift…gades man vid manuelsk…rkan tillkalla po… hjälp, eftersom flygbladsut…larna störde gudstjänsten.

Även utanför Filadelfiakyrk… försökte man sprida flygbl… bland människomassor…

En utmaning

I ETT HÖGTIDLIGT uttalande vid 25-årsjubileet fick ett av motiven för Dagens tillkomst sin distinkta formulering av grundaren och chefredaktören under några decennier. Så heter det: ”. . . en dagstidning var det enda medel, som kunde rädda oss från pressens passiva krigföring. Inget vapen är mera verksamt mot en rörelse än tystnaden. Den kan tigas ihjäl.” Den profana pressens ”krigföring” kristnades och metoden integrerades från första stund med Dagens egen policy. Tiga ihjäl eller ljuga ihjäl blev Dagens främsta vapen i åsiktsförföljelser mot obekväma personer och oppositioner inom rörelsen.

En dagstidnings 30-åriga presskamp med den urvalsprincipen har naturligtvis givit direkta och indirekta resultat. En kristen dagstidnings vägran att exempelvis införa betalda annonser om evangeliska möten är mer än ett pressetiskt problem och får ojämförbara konsekvenser för de drabbade. Kompletterad med metoden att ensidigt producera och publicera skandalstoff om kontroversiella personer och företeelser inom eller utom rörelsen och sedan kanonisera det till sanning på ledarplats, verkar konformistiskt och kan inte leda fram till annat än förakt och kollektivt avvisande attityder mot de utsatta.

För oss är det därför i och för sig inte på något vis häpnadsväckande, att en hel ungdomsrörelse i dag kan spolas på lösa grunder och utan ens en antydan till självbesinning eller protester i spalterna. Höstens överraskande blixtattack, verkningsfullt genomförd och med maximal skadeeffekt för de överfallna, illustrerar bara att tidningen Dagen med presstödets ökade resurser fullföljer sin tradition. Men numera med utvidgad aktionsradie långt utanför tidningens tidigare territorium: pingströrelsen.

DET ÄR ETT AVSLÖJANDE material vi presenterar för vår läsekrets och bör ses som en utmaning till hela den svenska kristenheten att inte längre stillatigande acceptera att det organ, som allt oftare erkännes som den kristna rikstidningen, systematiskt åsidosätter elementära fri- och rättigheter för kristna trosbekännare i detta land.

Arne Imsen

Lärarfamilj från USA bröt upp – gav

ALLT FÖR EVANGELIUM

Samtal med Basil Hairgrove ledare för Christ is the Answer i Europa

Plötsligt multiplicerades det saliga livet och villervallan uppe i serveringen på Gamla Bro. En grupp ungdomar från USA hade kommit till oss mitt under bibelskolan. Vi visste knappt vilka de var men deras livsstil och omedelbara vittnesbörd om vad Kristus betydde i nuet gjorde att vi efter bara några ögonblick upplevde dem som helsyskon. Dessutom hade de hamnat i en situation som innebar att de helt överraskande ställdes utan både kost och logi i ett höstruskigt Stockholm och det föll sig helt naturligt att Gamla Bro också blev deras lekamliga hem.

Mitt i den ungdomliga röran den första dagen och de gästade oss såg jag ett grånat medelålders par. Det var Basil och Barbara Hairgrove, ledare för den europeiska delen av rörelsen Christ is the Answer, Kristus är svaret. Familjen Hairgroves egen berättelse om utvecklingen från ett tryggt borgerligt liv i den amerikanska medelklassen till en tillvaro på ständigt resande fot tycker vi bäst speglar vad Christ is the Answer egentligen är och representerar.

— Jag var sittande i en kyrka, börjar Hairgrove med eftertryck på *sittande*. En baptistkyrka i staden San Antonio i Texas.

— Där hade jag levt mitt liv som en mycket lojal medlem under 15 år. Hela min tillvaro kretsade kring kyrkan.

Brev hemifrån. Basil och Barbara Hairgrove tillsammans med en av sina döttrar. Hela familjen sex personer bor i en buss och reser runt i Europa med evangelium. De berättade om gatumission i Prag och Warszawa. Utan störande inslag. Men i Sverige var det alltså stopp. Gruppen räknades som direkt skadlig och efter 'larmartikeln" i Dagen beslöt våra vänner att lämna landet för denna gång.

Uppvaknandet

— Både min fru och jag var lärare i staden och tillsammans hade vi byggt en mycket god materiell grund för familjen. Det var vår trygghet men också ett tecken på att vi var goda välsignade kristna.

— Jag spelade vant ett slags kyrkospel, säger Basil, men under ytan var det oftast dåligt med det andliga livet. Utan att märka det blev jag kvävd av materialismen.

— Det hade alltså gått 15 år innan jag vaknade upp. Och det var ett fruktansvärt uppvaknande, tre av mina barn var på väg ut i narkotikaträsket. T.o.m. min yngste son hade börjat röka marijuhana. Jag såg ingen möjlighet till en utväg . . . Men en kväll hände det som blev vändpunkten. En av mina döttrar, Phyllis, kom hem och berättade att hon blivit frälst. Och vi upplevde verkligen att hon börjat be. Det blev en nästan outhärdlig atmosfärförändring i vårt hem. Min värld byggd på materialism och egoism började falla sönder, medan jag behöll fasaden och utåt fullgjorde mina plikter i församlingsarbete och skola.

Vår dotter gick varje kväll ner till tältet. Hon hade mött Jesus och talade varje dag om ungdomarna som gett hela sitt liv och allt vad de ägde för evangelisationen.

— Jag måste erkänna att jag kände mig självbedragen innerst inne och ställde mig frågan vad sysslar vi med egentligen.

— Driven av ett inre tryck beslöt jag mig för att undersöka vad som predikades där nere i tältet. Redan efter första besöket kände jag att Gud talade till mig.

— Budskapet var enkelt men mycket klart. De talade om den första församlingens gemenskap och missionsnit. De flesta av dessa ungdomar hade liksom jag varit med i andra församlingar. Men de hade saknat den vision som gör oss till aktiva kristna. En efter en stod upp och berättade att de lämnat allt för att följa Jesus.

— Herren talade till mig återigen. Jag kände att Kristus ville återvända in i mitt liv, att han ville förlåta mig allt (i min egoism hade jag ju fört familjen till katastrofens brant) samtidigt som jag upplevde kallelsen att bryta upp. Konkret innebar det att lämna allt och följa Jesus.

— Samtidigt fick jag se alla mina fem barn och min fru böja sig för Jesus. Det kan tyckas vara tecken nog men jag bad i min ensamhet om ett till, säger Basil.

— Och en kväll i vår kyrka frambar en ung man ett tydligt budskap till oss: "Ni skall gå in i min tjänst!"

Basil Hairgrove är alltså fembarnsfar. Både han och hustrun tjänstgjorde som lärare vid stadens skola. Ägde hus, bil och lantegendom. — Jag satte upp en skylt TILL SALU! på gräsmattan skrattar Basil men huset visade sig vara mycket svårsålt. Det blev tid över för tvivlets tankar . . .

En dag kom det in en kvinna som visade sig vara kristen. Hon köpte huset.

— Men vi var tvungna att gå vidare, säger Basil och Barbara Hairgrove nickar instämmande.

— Sluta arbetet?

— Ja, just det. Upplevde att vi var på rätt väg för motståndet var kompakt! På skolan trodde våra kolleger givetvis att vi förlorat förståndet. Men vi sa upp oss.

— Hur blev reaktionen i församlingen?

— Jo, pastorn trodde absolut att vi skulle ut och vittna. Men den trygge brodern hälsade oss välkommen tillbaka . . . Vi hade då bestämt oss för att sälja alla våra ägodelar och följa med Christ is the Answer.

— Och plötsligt befann vi oss på väckelseturné i Europa med fyra av våra barn.

— Nu har vi sett hundratals ungdomar böja sig för Jesus. Tänk om vi stannat hemma, säger fru Hairgrove. Europa är verkligen öppet för evangelium idag.

— Kan ni berätta något om situationen i Europa idag.

Ungdomen frågande

— Särskilt ungdomen är mycket frågan inför framtiden, säger Barbara Hairgrove.

— Jag minns särskilt några ungdomar vi mötte på en gata i London i somras. Det var stekhett och det hade inte regnat i England på månader. De frågade oss om vi trodde torkan var ett tidstecken. De ville ha svar på varför det var så många jordbävningar just då. De hade ingen religion, ingen Gud och ingen som kunde ge dem vägledning. Tänk om vi kristna gick ut på gatorna och sa vad klockan är slagen. Är det inte dags att vi gör det?

— Vi har även fått fin kontakt med människor i Österuropa. I Polen och Tjeckoslovakien.

— Har ni aldrig blivit stoppade för spridande av propaganda eller dylikt?

— Nej vi arbetar där mycket oorganiserat i små grupper. Går omkring och inleder samtal och överlämnar en liten skrift.

— Vad är den egentliga drivkraften till att ni kan åka runt, leva och bo i en buss?

— Jesus kommer snart! Det är orsaken. Missionen hastar. Det är vårt svar. Den första kristna församlingen var en missionerande församling de gjorde sig av med alla hindrande ägodelar och gick ut.

— Det är ju rena maranatabudskapet?

— Ja, men vi kan inte ropa Maranata Jesus kommer! till dem som inte ens har hört att Jesus kommit för första gången . . .

— Har ni kontakt med någon av de kristna kommuniteterna i USA?

— Nej. Vårt team arbetar enbart i Europa. Vi har andra grupper som är i Indien och USA.

— Till sist hur ser ni på den kritik ni drabbats av i Sverige. Är ni överraskade?

— Vi kan förstå den till en viss del. Har mött kritik förr. Men vi är överraskade över att tidningen Dagen hade ett så starkt inflytande att de kunde stoppa våra långt gående planer med vissa kyrkor i Sverige.

— Är ni en sekt?

— Vi är kallade ut ur sekterismen. Vill inte vara något exklusivt sällskap som säger, vi är baptister, vi är lutheraner. Vi vill vara aktiva kristna och samarbeta med syskon på olika platser. Främst vill vi nå dem som står helt utanför.

— Får man lämna Christ is the Answer var och när som helst. Skriver ni kontrakt?

— Var och en är fri att lämna oss när som helst. Ni kan fråga ungdomarna här runt omkring mig. Men vi måste ha absolut disciplin när vi är ute och reser med så många ungdomar. Och där har vi haft problem. Många vill ut på äventyr eller söker kontakt med det motsatta könet osv. Så är vi ju uppdelade på små grupper med ansvaret fördelat och man kan ju inte lämna ett team hur som helst under en kampanj. Alla missionssällskap har ju en överenskommelse i någon form med sina medarbetare.

— Men jag måste säga att ungdomarna här är fantastiska och mycket aktiva. Vi önskar att denna missionsiver skall smitta av sig så att många fler bryter upp lämnar allt och följer Jesus. Tiden är mycket dyrbar, slutar Basil Hairgrove f. d. lärare från USA som numera är ledare för evangelisationen i Europa.

Rebecka från London:

— Ungdomarna i Christ is the Answer talade sant; Jesus kan verkligen frälsa, säger Rebecka Garnet, en av ungdomarna som stoppades i Stockholm. Men Rebecka talar hellre om missionen som väntar i Arabvärlden, Malaysia eller Tokyo.

Jag känner mig priviligierad

Ungdomarna som reser med Christ is the Answer är inte enbart från USA. Vi frågade *Rebecka Garnet* från London hur hon mötte gruppen och dess budskap.

— Jag var i Österrike hos släktingar under ett sommarlov när Christ is the Answer kom till Wien. De gick omkring på gatorna, sjöng och delade ut traktater. Ofta inledde de samtal med dem de mötte och den inledande frågan var: Känner ni Jesus?

— Jag var en av dem som aldrig tänkt på Kristus som något aktuellt. Var i högsta grad sekulariserad. Men idag är jag en övertygad kristen, jag är döpt och vill ge all min tid till att gå ut med evangelium. Mina syskons vittnesbörd var verkligen

forts. sid. 11

Mitt första intryck av Christ is the Answer:

Sann arbetsglädje i Herren

av Eivor Palmgren

Eivor, som själv både i Sverige och några veckor i USA levt i nära kontakt med Jesusfolket, känner ett djupt deltagande med gruppen efter det mottagande de fick i Sverige. Men så tycker hon att de har litet för ljusblå syn på tillvaron.

— De tror så väldigt på stora kampanjer med mycket folk, berättar Eivor för MR i ett samtal om intryck gruppen gett oss.

— Jag tycker synd om dem — de har så mycket att lära, kommenterar Eivor med tanke på den väg hon själv fått gå.

Det förblivande intrycket av Christ is The Answer är ljust och varmt. Här skriver Eivor själv:

Det första intrycket jag fick av gruppen Christ is the Answer, när jag mötte den i serveringen på Gamla Bro, var att de hade en sådan utstrålning av inneboende frid och glädje i Herren.

Det första jag tänkte på, när jag såg de sitta ned och samtala med mina syskon på Gamla Bro var: Hur orkade de vara så engagerade och intresserade av andra människor? Hur orkade de vara så trevliga och så utgivande? De som dagligen var ute på gator och torg och ständigt måste vara redo att giva sitt vittnesbörd till sin nästa, de som fick en sådan chockartad välkomsthälsning genom massmedia samma dag som de anlände till Sverige, de som dessutom blivit utestängda från de kyrkor, som bara för några år sedan tog emot dem med öppen famn. Hur kunde de vara fyllda med en sådan inspiration?

Ja, om jag vore en av dem, skulle i alla fall jag varit helt knäckt efter en sådan behandling (rent mänskligt sett)!!!

Deras glädje och övertygelse, förundrade mig och att de utan konstlad vänlighet sökte kontakt med mina trossyskon.

Ja, jag började ganska snart känna igen Jesus i dem, för det finns ingen annan än Han som kan fylla en människa med en sådan utgivande kärlek och outtröttlighet, som de trots allt ägde.

Det dröjde inte lång stund förrän deras glädje smittade av sig på mig och jag fann mig själv livligt språkande med några av medlemmarna i gruppen. Mitt emot mig satt en flicka som var betydligt lugnare och mer dämpad än de övriga medlemmarna i gruppen. Hon kanske var trött efter den långa resan från Italien.

— Undrar hur hon kommit med i "Christ is the Answer", tänkte jag.

Jag beslöt mig för att fråga henne, hur hon blev frälst och vad som hänt sedan dess.

När Sharon började berätta om vad Gud hade gjort i hennes liv, och med hennes familj, lyste hennes ansikte upp och trötthetten försvann. Hon berättade om hur hennes syster Phyllis först blivit pånyttfödd och hur det förvandlat hela hennes liv från den stund hon tagit emot Jesus i sitt liv.

Phyllis hade varit på ett tältmöte som "Christ is the Answer" haft i deras hemstad i USA, och där hade hon beslutat sig för att bli frälst. När hon kom tillbaka hem, såg hennes syster att hon varit med om något speciellt.

Detta nyfödda liv i Phyllis växte och hennes föräldrar och syskon såg förvandlingen som skett.

— Mina föräldrar har gått i kyrkan i hela sitt liv, men tidens omsorger tog död på deras tro. De levde för att skaffa familjen ett gott hem, en god standard för att kunna erbjuda sina barn en "ljus" framtid. Materialismen höll dem hårt i sitt grepp. Men i samma takt som deras rikedomar växte, så vidgades klyftorna mellan familjemedlemmarna och all denna materiella välfärd gav dem inte någon varaktig frid.

— Det mina föräldrar inte förmådde att ge oss genom sina egna ansträngningar och sitt arbete, under alla dessa år, det gav Jesus oss i ett enda ögonblick.

— Det liv som fanns i min syster Phyllis, gjorde att mina föräldrar började söka Jesus till förnyelse och upprättelse.

Och Jesus lät sig finnas av dem och hörde deras inneboende rop efter befrielse.

— Min pappa hade beslutat att han inte bara skulle ge Gud en liten del av sitt liv och sin tid, om han gav honom bönesvar, utan han ville ge Gud hela sitt liv.

Förkunnelsen som vuxit fram i "Christ is the Answer", kunde sammanfattas i ett antal punkter.

Missionsbefallningen: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt 28:19—20).

Efterföljelsen: "den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig." (Matt 10:38).

Att bryta upp: "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; *de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde* och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde." (Apg 2:44—45).

Total överlåtelse: "Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer — eder andliga tempeltjänst." (Rom 12:1).

— Efter att ha mött detta budskap beslöt sig min pappa för att sluta sitt jobb som lärare, sälja sitt hus och sina ägodelar och engagera sig helt i denna grupp.

— Vid denna tidpunkt var jag inte frälst ännu och då pappa ringde mig och talade om att han blivit väckt, att han skulle sälja sitt hus, sluta sitt jobb . . . ja, jag trodde han tappat förståndet eller att jag hört fel i telefonluren!

— Det tog en hel vecka innan jag fattat vad som hänt, sa Sharon, men efter att ha träffat min pappa och mamma och sett vilken förvandling de genomgått, började Gud också arbeta i mig. Jag började förstå nödvändigheten av att bryta upp från det gamla och ge mig helt åt Jesus, och att lyda Jesu befallning: Gå ut i hela världen.

— Nu är hela vår familj med i denna grupp "Christ is the Answer" och vi reser runt om i Europa och evangeliserar.

Sharons ljusblå ögon strålade av lycka och jag kände samma glädje som henne inför det faktum att en hel familj kan vara ute och tjäna Gud. En hel familj som kommit till tro på Gud och dessutom är villiga att gå efterföljelsens och försakelsens väg. Denna väg som i denna sena tid är den enda framkomliga för alla levande kristna.

Det mörker som omsluter jorden och livets alla områden går det ej att befästa sig emot om man inte tar sin tro på allvar och vågar "mista sitt liv för att vinna det".

Ja, nu förstår jag bättre varför den svenska frikyrkligheten stängde sina dörrar för denna 'farliga' grupp.

PRESENTKORT PÅ MIDNATTSROPET

Prenumerera under hela nästa år till 5 av dina vänner för endast 175 kr (ordinarie pris 225; 45 kr per prenumeration 1977).
En gåvoprenumeration helår kostar 38 kr
Gåvoprenumerera på talongen
Sänd pengarna över postgiro
(pg.nr. 57 16 20-4)
EN GÅVA SOM VARAR TILL NÄSTA JUL.

Gåvoprenumerationer

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Kupongen insänd av:

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Tidningen Midnattsropet, Box 344
101 24 Stockholm tel 08/23 52 30

PRENUMERERA NU – 1977!

Midnatts-ropet NU

TIDNINGEN MIDNATTSROPET vill stå för dagsaktuellt väckelsebudskap utan litterära försköningar förankrat i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseteologi. Tidningen vill vara ett kamporgan för evangelisk väckelsekristen tro, mission och verksamhet. Tidningen är bibliocentrisk i fundamentalistisk mening och antikyrklig i väckelsekristen mening. Den är samfundsobunden och bekämpar det kristna församlingslivets byråkratisering, kommersialisering och politisering.

Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsammans hålla denna sentida trons härold levande under den tid som ännu står oss till buds.

FÖR OSS är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierade medarbetare utför sitt krävande arbete utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidning når egentligen sin läsare som en mycket personlig frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv.

Prenumerations- och lösnummerpriser kan inte finansiera tryck- och portokostnaderna för Midnattsropet. Den kostnadsspiral vi under de två sista åren tvingats in i, är mer än bekymmersam, men vår erfarenhet säger oss att tidningens läsekrets älskar Midnattsropet och vill så långt det yppar sig den minsta möjlighet svara för dess fortsatta existens.

JUST NU BEHÖVER vi allas omedelbara medverkan för att tillgodose vår tidnings akuta ekonomiska brist. Ge det stödet som en extra gåva och reglera samtidigt prenumerationen för nästa år.
(Arne Imsen i ledare, MR 13–14 1976)

Skivnytt från MRM

Väckelsefolkets levande sång och musik

MRL 2112 stereo (LP-skiva)
KB 112 stereo (kassett)

Sida A

1 Har du mod att följa Jesus
2 Den glädje som världen giver
3 Hans kärlek är gränslös
4 Vilken nåd så stor och rik
5 O, hur stort att Jesus fann mig

Sida B

1 Där rosor aldrig dör
2 Helig, Helig är änglaskarans sång
3 Du kan hälsa få i Jesus, kära vän
4 Gyllene morgon
5 Det finns ett hjärta

ARNE IMSEN sjunger med församlingen (2)

MRL 2111 stereo (LP-skiva)
KB III stereo (kassettband)

Sida A

1 Medan kärleken från korset
2 Väntan snart är slut
3 Min själ den väntar
4 Välj nu välj Jesus
5 Har hjärtat frid med Gud

Sida B

1 Anden har sänt oss bud
2 Hör det rop som ljuder
3 Hör den röst som dig kallar
4 Då förlät du mig/ Under ditt blod
5 Det var av nåde
6 Kristus lever

En live-inspelning från Maranataförsamlingarnas sommarkonferens i Malmköping.

Sänd mig mot postförskott

. . . st LP-skiva/or . . . st kassett/er "Och jag skall stämma in i sången" à 34:—
. . . st LP-skiva/or . . . st kassett/er "Anden har sänt oss bud" à 34:—

Namn: .....

Bostad: .....

Postnr: ..... **Postadr:** .....

Tel: ..... / .....

Orderadress: KLARA TONER, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08/23 52 30

MR 15–16/76

JUL OCH NYÅR
på GAMLA BRO i STOCKHOLM

VÄLKOMMEN FIRA EN ANNORLUNDA JUL OCH NYÅR på GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27 i Stockholm

Väckelse-, frälsnings- och frigörelsemöten, bibelstudier, sångstunder, samtalsmöten i en underbar syskongemenskap. MATSERVERINGEN och RESANDEVÅNINGEN står till ditt förfogande.

Juldagen, Annandagen,
Nyårsdagen, Sönd 2 o. 9/1
Trettondagen

Kl. 11 GUDS ORD FÖRKUNNAS

Kl. 18 VÄCKELSE-MÖTEN

✶
✶
✶
✶
✶
✶
✶

Övriga möten:
Tisdag 28 dec, 4 och 5 jan 19.30 Bibelstudier
Onsd. 29/1 19.30 Väckelsemöte
Fred. 7/1 19.30 Husförsaml.möte
Annandagen, 2/1, Trettondagen Kl. 15 Sångstund i serveringen

JULAFTON 17.00 FAMILJEHÖGTID

Arne Imsen, Gunno Andersson, Doris Höglander, Bo Höglander, Georgi Kuha Carl-Georg Rognstad tills. m. församlingens sångare samt storfamiljerna

HÖR PROFETEN JESAJA ROPAR: Herren, HERRENS Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna GLÄDJENS BUDSKAP för de ödmjuka, han har sänt mig till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika FRIHET FÖR DE FÅNGNA och förlossning för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren, och en hämndens dag ifrån vår Gud, en dag då han skall trösta de sörjande. **Jes. 61:1—3**

Besöksadress: GAMLA BROGATAN 27 Ⓣ-Centralen STOCKHOLM
Postadress: Box 344, 101 24 STOCKHOLM Tel: 08 - 23 52 30 vx

VÄLKOMMEN!

Ett nytt liv

Text: Ulla Näsholm

Låt mig få säga något mycket viktigt till dig. *Du kan bli frälst!*

Det mest fantastiska som hänt mig är att jag mött Jesus Kristus som min personlige Frälsare och Herre. I det mötet födde han något nytt in i min själ. Han gav mig ett helt nytt liv, gjorde mig till en ny skapelse i Kristus Jesus. Och det enda Gud räknar med är det han själv genom sitt eget ord har fött i mig.

— Det gamla är förgånget, se något nytt har kommit. Du kan få del av detta liv. Men först måste du förstå att det inte är någon lära som du måste omfatta. Tro inte att det går att *försöka* leva som en Jesu lärjunge. Skillnaden är som mellan död och liv. Det är detta det gäller. Liv eller död. *Död* i synder och överträdelser eller *liv* i gemenskap med Gud.

Det är alltså inte fråga om att lägga av vissa saker som du inte tycker passar en kristen. Det handlar om *ett helt nytt liv.* Våra goda gärningar kan aldrig föra oss i kontakt med Gud.

Vägen till Gud

Den enda väg vi kan komma till Gud är genom Jesus Kristus. — Jag är vägen, sanningen och livet.

Det enda namn genom vilket vi kan bli frälsta är genom Jesu namn.

— Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn; bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta. (Apg 4:12)

Hur skall du då göra?

Befrielse och rening

Du kan bli född på nytt.

Bli en ny människa och börja leva det liv du är ämnad för, livet i Guds gemenskap. Du kan bli försonad med Gud, uppleva befrielse och rening från synden.

Du ska veta att Gud har skapat dig för att du skulle leva i gemenskap med honom. Därför kan du aldrig komma ifrån det gudsbehov och den evighetslängtan som finns i varje människa, fast det tar sig olika uttryck. Men det finns där, förklätt eller öppet. Behovet av att bli försonad med Gud. Ta emot detta erbjudande om frälsning. Tänk att Gud sände Jesus till oss för att ta vår skuld på sig.

— Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom, genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv (Rom 5:10). Genom Jesu död på Golgata blev vi försonade med Gud och genom hans uppståndelse får vi leva det nya livet.

— Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror, att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst.

— Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens bekännelse bliver man frälst.

— Skriften säger ju: "Ingen som tror på honom skall komma på skam." (Rom 10:9-11).

Naturligtvis kommer du att känna att du är en främling på jorden när du fått del av denna nya födelse. Helt följdriktigt, när du förstår att du är född in i ett nytt rike. Medborgare i Guds rike. Där gäller helt andra lagar, mått och värderingar och man kan aldrig räkna som man gjorde i sitt gamla liv.

— Allt det som var mig en vinning, räknar jag nu såsom förlust, sa Paulus.

Nu är frågan hur du skall ställa dig till frälsningens budskap.

Men, kom ihåg att *idag* är frälsningens dag. *Nu* kan du bli räddad. Ta vara på den möjligheten Gud gett dig.

— Ty var och en som åkallar Herrens namn han skall bliva frälst.

KRISTUS ÄR SVARET

Sång och vittnesbörd om en ny livsstil
av ungdomar ur gruppen "Christ is the Answer".
Inspelat på Gamla Bro, Stockholm, pris kr 18:–/st.

Orderadress: Klara Toner, Box 344,
101 24 Stockholm, tel 08/23 52 30